

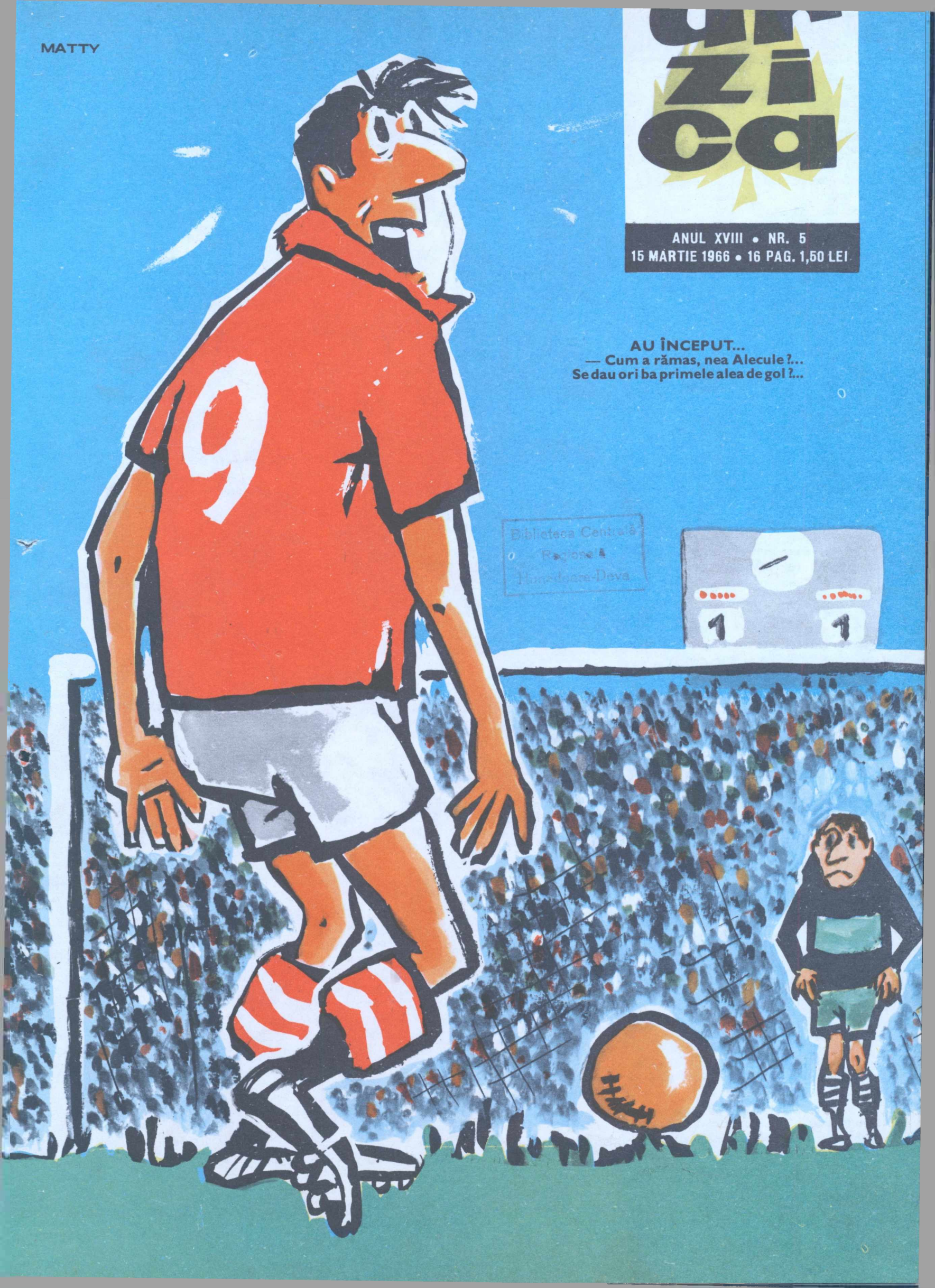
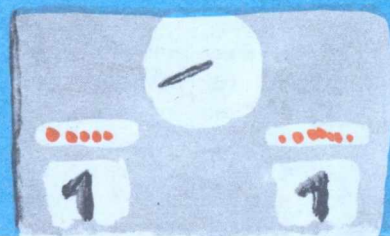
MATTY

CUM ZĂ CĂ

ANUL XVIII • NR. 5
15 MĂRTIE 1966 • 16 PAG. 1,50 LEI

AU ÎNCEPUT...
— Cum a rămas, nea Alecule?...
Se dau ori ba primele alea de gol?...

Biblioteca Centrală
Regionă
Hunedoara-Deva

Din vagile cunoștințe rămase de la orele de Istorie îmi amintesc că marii generali și conducători de oști ai trecutelor secole erau creatorii unor temerare strategii, de pe urma cărora ieșeau învingători, exceptând nenorocitele împrejurări cind luau bătaie.

E suficient să vi-l amintesc pe Cezar, care, datorită strălucitei sale strategii, a reușit să cucerească Galia, și pe Cleopatra sau pe frumosul Alexandru Macedon care și-a uluit contemporanii cu tactica sa genială, soldată cu nenumărate cuceriri și cu nenumărați de 3 și 4 în cataloagele tuturor școlilor lumii.

Vă mai pot oferi și alte exemple grăitoare: Hanibal, Napoleon, Alaric și Marinache.

Trebuie să aflați de la început că Marinache Pălămidă n-a fost nici general, nici strateg și nici ministrul de război al lui Alaric. Nu i-a fost nici măcar director de cabinet. De altfel Marinache Pălămidă nu a trăit pe vremea lui Alaric și nu-și ducea viața pe cal, mincind carne crudă și fezandată sub șaua armăsarului. Nu. Marinache al nostru consumă doar carne rasol, pané sau friptură, păstrată bine în frigider, intrucit el există în zilele noastre, și e trecut în schema instituției nu pe post de strateg I, ci pe cel de referent II. Și totuși omul nostru este inițiatorul unei strategii unice, a unei strategii care ar fi stîrnit pină și

invidia victorioșilor de la Termopile. Strategia lui Pălămidă nu constă în folosirea judicioasă a fortificațiilor, a terenului sau a învăliurilor prin flanc a adversarului. Metoda sa este mai modernă: folosirea tranchilizantelor. Pentru nestrategii sau pentru strategii încă în faza de ucenicie, atragem atenția că tranchilizantele sînt ceea ce în termeni curenți se numesc carbaxin, nervatil, meprobamat, precum și alte derivate strategice, care caimează sau care în orice caz atrag atenția celor din jur că strategul care le folosește e un suferind de nervi și trebuie menajat.

Cărbunaru, șeful de birou, trimite într-o zi după Marinache. Acesta își face apariția în cameră, vesel ca un ghiocel în soare:

— Vă salut, tovarășe Cărbunaru, vă salut și la mai mare.

— Mulțumesc, iată despre ce e vorba. Mîine dimineață sînt convocat la minister...

— V-am spus eu, ciripește zglobiu Pălămidă. Pentru avansare probabil. Am cobit într-un ceas bun.

— Pentru situații, tovarășe Pălămidă. În evidențele mărfurilor

VIN OM SFIRȘIT

afiate în depozit s-au strecurat greșeli. N-au fost bine întocmite. Cine a lucrat la ele?

— Cine?... O clipă, să iau un calmant și vă spun imediat cine... N-aveți la îndemînă un carbaxin?... Adică am eu... așa... să mai înghit unul, ca să vă pot răspunde sincer și senin... gata... ce-ați întrebat?

— Ziceam de situații. Lucrate anapoda, fără cap!...

— Fără cap?... Unde mi-s pastilele? Meprobamatul...

— Trebuie urgent refăcute, să le prezint ministrului...

— În două zile vor fi puse la punct.

— De ce abia în două zile?

— Păi să presupunem că încep să lucrez la ele azi la ora 11.

— La 11? Dar acum e abia ora 8.

— Pină nu-și face efectul primul carbaxin nu pot activa. Sînt un ocean de nervi. Un om zdruncinat!...

— Bine, dar parcă ai mai luat un bulin...

— Așa își face efectul la 12,30, că l-am luat după cel de 11. Efectele se resimt eșalonat... O clipă...

— Ce-i cu flaconul acela?

— Antideprin. Poate că termin lucrările mai repede.

— Atunci ne-am înțeles. Vii după masă la birou pentru un ceas, două, le verifici, le pui la punct, fiindcă mîine dimineață sînt așteptat la minister.

— După amiază? Un om zdruncinat?

Și Pălămidă părăsi biroul, închizînd ușa cu mîna stîngă, intrucit cea dreaptă îi era ocupată cu introducerea unui bulin verde în gură.

Ajuns pe sală, ochii lui Marinache își pierdură privirile astenice. În ochii lui nu se mai reflectau acum pastilulele verzi și albe. În ochiul drept i se citea Sophia Loren și în cel stîng Jean Marais, care se pare că au un efect mult mai rapid asupra asteniei. Pălămidă prinse a zîmbi și a cugeta: «Doar n-o să renunț la cinema... Lili mă așteaptă... Prefer să aștepte șeful... Aranj cu Turturică să-mi pună la punct lucrările. Turturică e destul de harnic ca să-și piardă o oră după masă și destul de fraier ca să stea și trei, patru dacă e nevoie.»

Și intră în biroul său. Zimbetul și-l lăsă după ușă:

— Turturică tată, îngină Pălămidă, țintindu-și în gură un jet de pastile galbene dintr-un tub albastru.

— Iar înghiți?...

— Ce să-i faci, tată, asta e hrana unui om zdruncinat. Fără Oblivon sînt pierdut. Iremediabil pierdut!

Și un hap albastru dintr-o cutie verde dispăru în gura astenicului.

— O să te intoxici, omule!

— Da, dar cel puțin voi avea lucrările la zi!... Pe mormînt nu mi se va scrie «Evidențiat». Și voi fi fericit! Turturică tată, dar nu-i timp acum de sentimentalisme și de lacrimi. E timp de evidențe... Iată rugămîntea unui coleg plin de bune intenții și de tranchilizante: ajută-mă!

— Un pahar cu apă?

— Nu, eu le înghit fără apă. Trec direct în singe. Vino după masă la birou să mă sprijini în muncă...

— După masă sînt invitat la o nuntă!

— Lasă-i, că ăștia se sprijină și singuri...

— Sînt martor!

— O să fie mai mulțumiți dacă-i lași singuri... Iubirea nu are nevoie de martor... Unde mi-e flaconul?...

— Iar înghiți, nenorocitul?...

— Nosinan! Medicul recomandă trei pe săptămînă! Eu mestec cinci pe zi! Plus două ca desert.

— Și-ți folosesc? Dau rezultate?

— Label! Lucrările tot în întîrziere... Să mai iau două, trei, patru... pină te întorci de la nuntă!

— Omule!...

— Fost!...

— Te nenorocești! Telefonez la Salvare! Să te ia!

— Mai bine la minister! Să mă amine!... Și după amiază aveam oră la medic. La neurologie! La psihiatrie! La neuro-psihoastenie!... Un profesor celebru. Unica șansă! Eu voi zace sub lespede iar tu vei topăi deasupra mea, la nuntă! Adio și n-am Nervatil! Unde mi-e Nervatilul?... L-am terminat ieri la ședința de analiză...

Marinache se prăvăli în scaun și gemu dureros:

— Turtu... Turtu...

— ...rică, adăugă colegul său.

— Da, rică... nu mai am forță să pronunț cuvinte lungi... mi se taie respi... respi...

— ...rația, completă Turturică.

— Să iau o pastilă, un trunc... un trunchi... lizant... tranchi... lizant... vezi aici... în buzunar... o cutiuță neagră... cu hapuri galbene...

(urmare în pag. 13)

O LECȚIE DE MODESTIE

Picase într-o zi de pe zaplaz
cu filfuri de frunte curcubeie
și foșnet șui de sfișiat atlas
și se plimba — magnific! — pe alee,
tăcut, distant, absent, ca în extaz...

Descumpănitele galinacee
s-au întrebat o vreme: ce e? ce e?
— Și-apoi l-au... înfiat, mai mult de haz,
gândind să-arată pruncilor făptura
de dreptul neconformă
cu natura

(nu doar în formă
ci și-n conținut!)
să tragă, pe concret, învățătura
atît de vrednică de reținut,
ce-nseamnă pentru-o pasăre să fie
o pildă — ambulantă — de trufie!

*

I-au dat drept de coteș aceluia străin
căzut ca un deus-ex-machina:
l-au înscris la culcuș, l-au trecut la tain
împărțindu-și cu dînsul strachina,
firește cu intenția
de-asemeni didactică
de-a atrage atenția
puilor, că-n practică
înfumurarea e o atitudine
dublată, veșnic de ingratitude.

(Inutil să spun că juna generație
câta la el cu-o mută admirare
și că toate eforturile
pedagogice
își dovedeau resorturile
demagogice:
în fond, găinile zeloase

erau meschine și geloase...)

*

Dar cînd văzură, după-o săptămînă
că-are de gînd să mai rămînă,
— că prăbușitul Icar
începea să coste
și n-auzeau măcar
un bogdaproste —
una dintre gazdele mai răsărite
a simulat că-și iese din sârîte
și într-o bună dimineață
— între pirleaz și cotinează —
l-a prins
și l-a-nireprins
pe un ton destul de aprins:

«Mă rog... la urma-urmei, ia zi-mi,
trufia ta pe ce o reazimi?
Pe vasta coadă tîrîitoare?
Pe vocea ca o hîrîitoare?
Pe mersul ăsta apoplectic?
Pe coloritul cam eclectic?
(podoabele, prea multe laolaltă,
se anulează una pe cealaltă)
Pe privirile mioape, de cîrtiță?
Pe nimbul ce te-ncunună... la tîrîțică
cînd prinzi
să-ți întinzi
penele roată
parcă vrei să cuprinzi
parohia toată?
sau — pe umbrela de înfim
calibru
abia ținută — drepti să fim! —
în echilibru
pe scăfîrlie? Pun prinsoare
că nu mi te ferește, cît de cît,

nici de ninsoare
nici de ploaie, nici de soare,
ba de ridicol nici măcar pe-atît!
(giștele și rațele își dădeau
cu coatele.
curcile, firește, rideau
cu toatele
și orătania
oratoare
și-a încheiat litania
cu cele următoare:)

«Concluziile? Iacă! Vrei, nu-vrei,
are și frumusețea monștrii ei...
Suratele cari șed pe ouă
și-și odrăslesc prășila nouă,
temindu-se de vreo năpastă
— de vreo înfrîurire nefastă! —
asupra puilor clociți
(care-ar putea ieși pociți
pe plan moral sau numai fizic)
se pun la adăpost de rizic:
își scuiță-n sin atunci cînd treci
la capătul vreunei poteci
și pleacă ochii, să nu-ți vadă
cea mascaradă
prin ogradă
și pașul șantos de paradă...
Cît ai fi tu de îngumfat
îngăduie-mi să-ti dau un sfat:
Nici nu știi cum îți dăunezi
prin felul cum te-mpăunezi
și-n loc să-l faci pe nebunul...»
— «Mă iartă, zise musafirul
că-ți tai, așa de-odată, firul,
dar vezi, eu unul
sînt chiar păunul...»

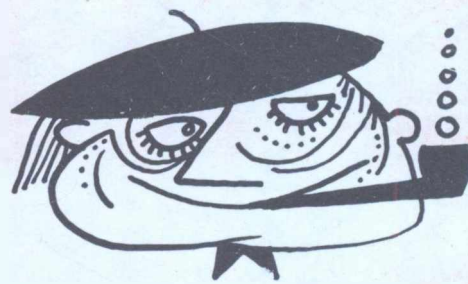

REPARAȚII .. APROXIMATIVE

— Curios! Cînd vi l-am predat ieri mergea «ceasornic»!
— Curat ceasornic! Îl «întorcem» la fiecare 24 de ore.

FRED GHENĂDESCU

MIRCEA PAVELESCU

Consolarea mea

În timp ce prin cristale se furișă amurgul,
Poetul, eseistul, dramaturgul,
Sau, mai pe scurt, prietenul meu bun,
Umplindu-și bine pipa cu tutun,
A rupt solemn într-un tîrziu tăcerea
Și-și dete, cum se zice, «cu părerea»:
— Vezi tu, umorul, cu sau fără spumă,
Ce ține să rezolve printr-o glumă
Mai știu eu ce porniri și ce defecte,
Rod al umanității imperfecte
Conține-atît don-quistism în sine
Încît mă-ntreb, gîndindu-mă la tine,
Ce-o fi simșind amicul meu, săracul,
Atunci cînd belicos își scoate acul,
În timp ce adversarul sau nu te bagă-n seamă
Sau îți opune două injurături de mamă,
De sub armura groasă sub care se ascunde
Și-n care nici urzica, nici acul nu pătrunde.
— Atunci cînd adversarul (cum îl numești) mă-njură
De sub inaccesibila-i armură,
Constituie-o dovadă preo de-ajuns
Că acul sau urzica au pătruns,
Iar dacă-mi dă în cap cu cărămida,
Sînt fericit: am cîștigat partida!

BOEMA DE ODINIOARA ȘI „LIBERTATEA DE A MURI

LIBERTATEA DE A MURI

Amintirea, despre care Goethe spunea că este «unicul Paradis din care nu putem fi izgoniți», mie îmi pare singurul infern din care nu pot evada. Eram tânăr, aveam mult mai puțin decât 30 de ani, așadar viața îmi stătea înaintea. Dar cum? Cu mizeria, cu sărăcia, cu vicisitudinile ei.

Era prin 1933. Se revărsau fluvii de aur izvorit din mănoasele holde ale acestei țări, dar noi nu aveam parte decât de zornăitul său, de galbenul său licăr.

Vorbesc despre noi toți, căutătorii de idealuri, pe vremea aceea, despre noi, cutezători căutători, porniți în largul lumii, o lume care ne îngăduia răsunătoarea libertate de a ne alege moartea cea mai convenabilă: prin boală, prin sărăcie, iar dacă a lor cumplită coaliție nu era în stare să ne răpună, prin ștreang. Pentru că dacă nimeni și nimic nu-ți da puțință să trăiești, nimeni și nimic nu te împiedica să mori.

UNUL CARE OPREA MAȘINA DIN MERS...

Locuiam la un cămin de studenți. Eram un tolerat nocturn al colegilor mei, cu o asemenea dare de mină încît, privilegiați față de mine, considerindu-i chiar răsfătați ai soartei, puteau plăti cele 200 de lei pe lună, pentru o odaie pe care o împărțeau cu 20 de oameni. Unul era Ionică Buhă, un atlet, bun și blind, poate din pricină că era conștient de forța sa de elefant. Era în anul V de medicină și dimineața, cînd pleca la cursuri, îl priveam prin fereastră, prin palida lumină a zorilor de toamnă și aveam senzația, contemplîndu-i talia de uriaș, că pleacă la plimbare într-o lume de pitici pe care-i va doborî într-o zi,

numai să vrea să se-ncaiere cu ei.

Într-o duminică de iarnă mi-a spus să-i fac un afiș ca de reprezentare de circ, un afiș continuat cu o listă de subscripție. Ce spuneam în afiș? «Duminică viitoare, la orele 12 precis, Ionică Buhă, atlet, va opri, de nimeni ajutat, pe calea Văcărești, o mașină de piață, pornită la drum cu 60 km pe oră». Am umblat cu lista pe la toți negustorii din calea Văcărești, din Dudești și din cartierele învecinate ale acestor două mari artere. Mi-a fost frică să nu moară Ionică și am vorbit cu șoferul să dea mașinii o viteză mai mică. Mașina gonia cu aproape 50 km pe oră, dar Ionică, cîstit, a început să strige la șofer, care astfel și-a făcut datoria. Buhă a alergat după mașină, i-a ieșit în față, a apucat-o de bară și s-a lăsat tîrit în lături cam vreo 100 de metri. Roțile și-au încetinit în virtuturile care, în cele din urmă s-au curmat. A izbucnit lumea în aplauze pe stradă și Buhă a încasat vreo 600 de lei. O dată pe săptămînă făcea această demonstrație dar la începutul iernii, pe calea Griviței, într-o zi i s-a nfundat. Mașina a nimerit într-o groapă, în care Buhă a căzut și și-a frînt mîna stîngă. A stat în spital, i s-a dres brațul, dar nu a mai putut practica ciudata lui indeletnicie săptămînală.

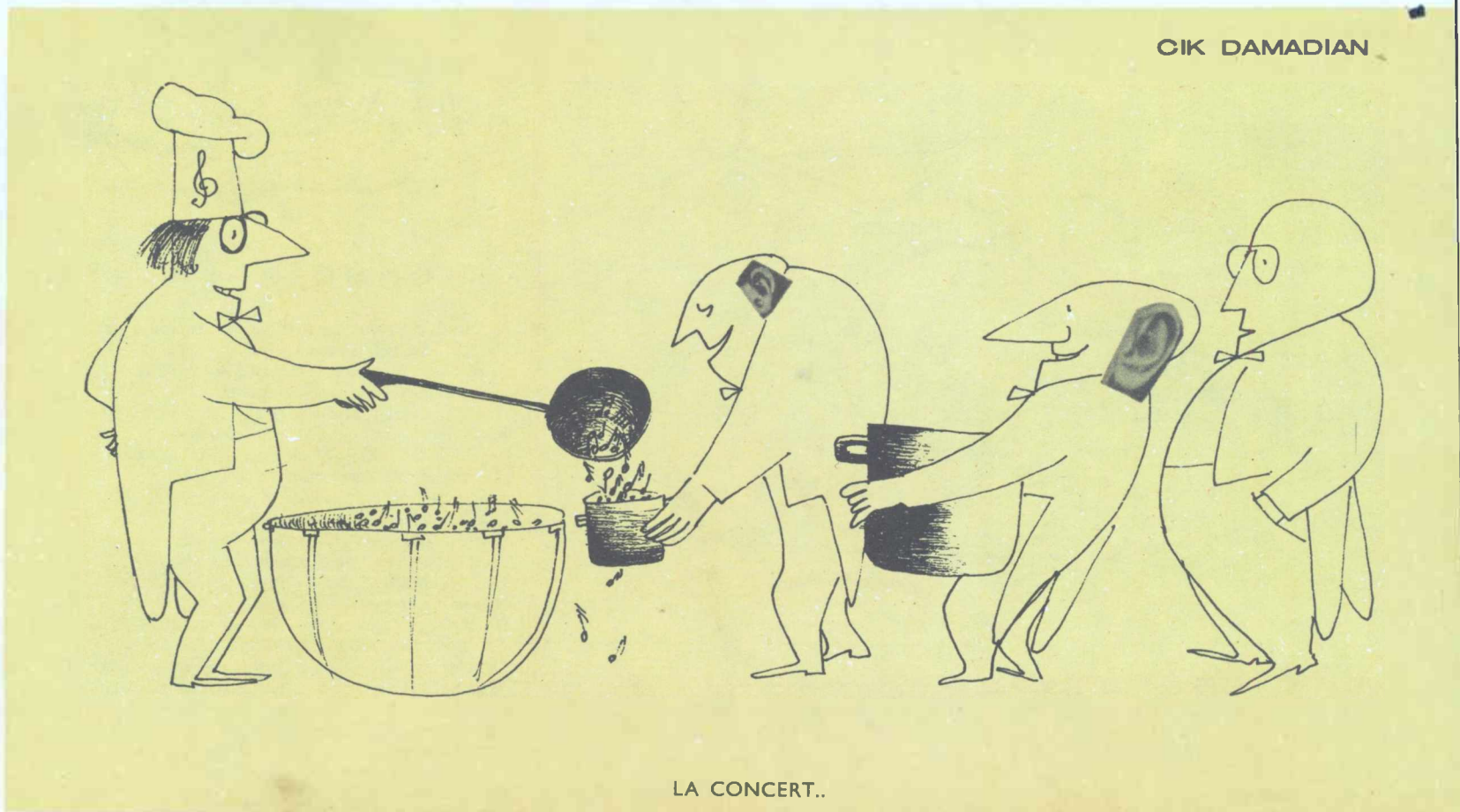
ÎNȚILNIREA CU BOEMA

Peste drum de Societatea de Telefoane era un bar automat, după modelul celor din America, dar utilizat repede ca sediul boemei de atunci. Acolo i-am cunoscut pe toți aceia care astăzi sînt oameni cu suprafață în lumea scrisului, a gazetăriei, a artei. La «Capșa» ne venea cam greu să intrăm. Nouă nu ne era rezervat decât barul automat. Venea pe acolo Zaharia Stancu, președintele

de azi al Uniunii Scriitorilor, și care e pe atunci, cu mari greutate, o revistă foarte frumoasă «Azi», la care am colaborat și eu. Nu avea bani Zaharia Stancu, decât arare dar cînd îi căpăta ne chema pe toți și îi impletea cu noi. Acolo venea Eugen Jebeleanu, Radu Boureanu, Petru Comarnescu, Mihail Sebastian, colegul meu de clasă de la liceu «Nicolae Bălcescu» din Brăila. Tot acolo l-am cunoscut pe pictorul Bob Bulgaru, poetul, pe atunci compozitor, Marcel Bălașu, Virgil Gheorghiu pianist și poet, Alexandru Robot, despre care Felix Adunescu spunea că nici Rimbaud nu putea arăta 17 ani mai bine. Pe V. Temenski, poet mare de tot, și care publica versuri la «Romana Literară» a lui Rebreanu, unde am debutat și eu, tipărit de poetul Camil Baltazar, cretar de redacție la acel săptămînal. Tot acolo, barul automat, i-am cunoscut și pe Eugen Ionescu și pe Alexandru Sahia, cu care dormit într-o noapte undeva pe Bulevardul Basarab, într-o seră de flori și unde aceluși inghițea aspirine, ca și cum ar fi mîncat bomboane, ca să se încălzească...

RĂSUNĂTOAREA ISPRĂVĂ A LUI TEMENSKI

Dintre toate figurile acelor care nu sînt printre noi, înfrinși și căzuți în urtă loterie a morții, care te pîndea la fiecare pas, cu aproape toate numerele ciștigătoare (boala, sărăcia, mizeria, frigul iernilor mult mai aspre decît cele de acum, imposibilitatea de a obține, mai în toate redacțiile, cu o mîna îndîrjită de dimineață pînă noaptea, vreo ban) spun, dintre toate acele remarcabile figuri, pe a unuia nu o voi uita niciodată pe a lui V. Temenski. Omul avea cel puțin 1,50 m și nu cred să fi cîntărit 40 kg. Pînă

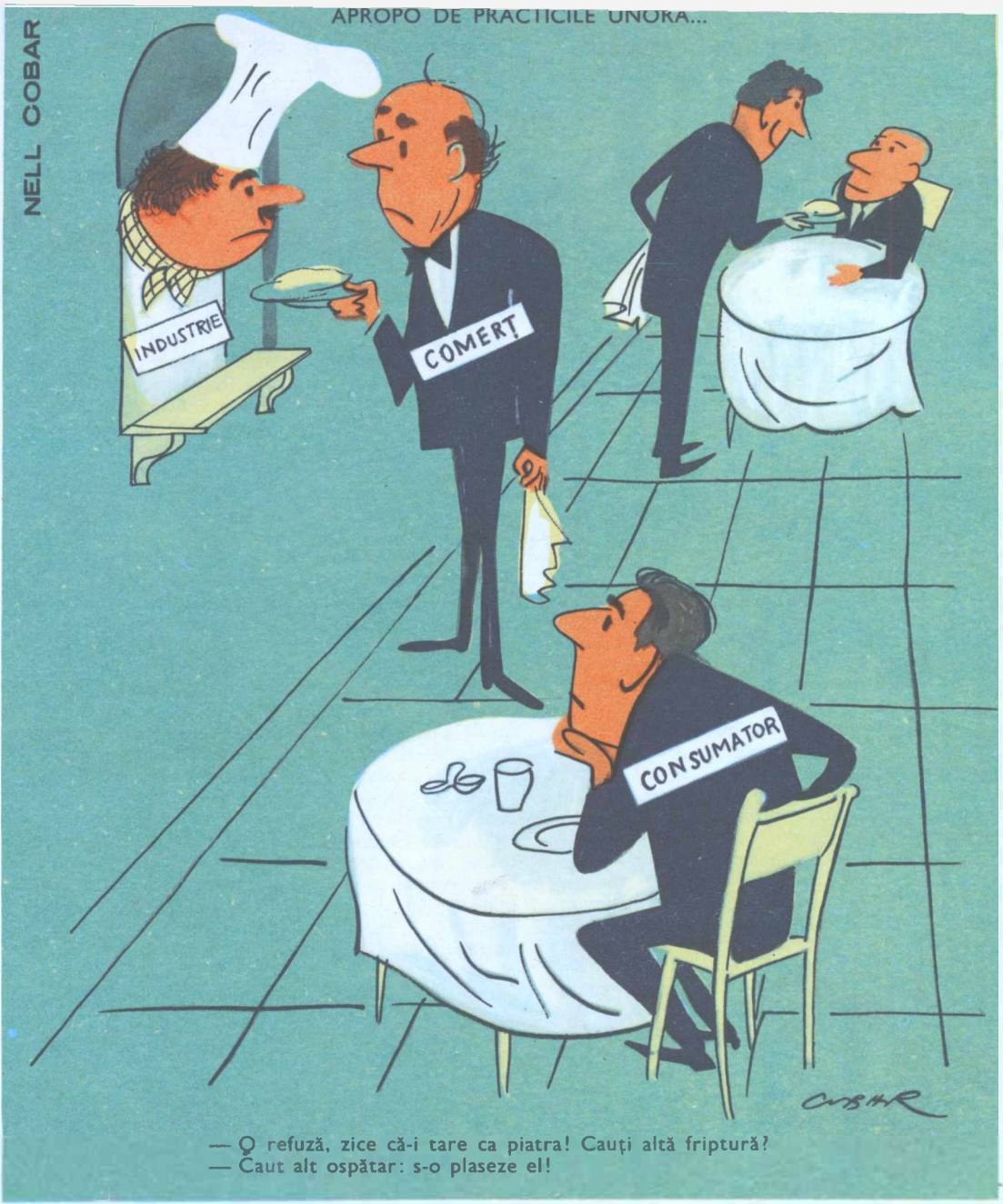
CIK DAMADIAN

LA CONCERT..

ATILE 'EI

sfrijit, galben, cu o frunte enormă, care ipostea știința amară a vieții și a cumplirilor ei capcane, pe care însă el nu era în stare să le ocolească. Din înfățișarea sa vestimentară, te frapa o pălărie cu borurile atît late, încît cred că fusese luată dintr-o rină, în care pălărierul o ținea ca reclamă. Temenski era poet, a scris puțin pentru că, și oropsit decît noi toți, scria doar pe stradă și pe vreo bancă. Nu avea casă, masă, și nu știa și poate că nu s-a născut din părinți prin generație spontanee: nu avea pe nimeni, absolut pe nimeni. Era cu desăvîrșire gur pe lume. Cu chiu, cu vai a intrat în redacție la un foarte mare săptămînal economic, al cărui proprietar era un om putred de bogat și care mai exercita și funcția de ministru. În prima seară de slujbă, șeful revistei a pătruns pe neașteptate în redacție unde l-a găsit, la o masă, pe ciutul Temenski, care tocmai trăgea cu condeiul două linii lungi în cruce și curmeziș pe o filă ce cuprindea un articol semnat de el însuși comanditarul publicației. Recunoscînd-l și scrisul, acesta s-a apropiat de noul cretar de redacție și l-a întregat cam răstit: — Ce-i asta, domnule? De ce ai tras liniile roșii? — D-apăi ce, nu vedeți? E o cruce! — Adică cum? — E un articol imbecil și i-am pus cruce... — Articolul ăsta este al meu! urlă scos din minți proprietarul revistei. — Se poate — rosti calm Temenski, cu un asul foarte jos, pornit parcă dintr-un butoi. — Am spus doar că articolul este imbecil și să știți că aveți în mine un om pe care îl puteți bizui, vă asigur că atîta vreme cît eu sînt aici, așa ceva nu va merge! — I s-a plătit leafa pentru o zi și a fost concediat. A plecat bietul Temenski în concediu pe stradă, cu conștiința că și-a făcut datoria.

NELL COBAR

EUGEN FRUNZĂ

Unui pescar și vînător nedibaci

«E pescarul! — spun și saltă iepurii. Și-ți dau onorul... Peștii se hlîzesc din baltă: «Vine, vine... vînătorul».

Cu ocazia unei polemici între doi confracți care își contestă reciproc talentul.

La cearta voastră ce să zic? Nu are rost, nu are șic. De ce atîta păr vilvoi? Aveți dreptate... amindoi.

Unuia care s-a îngîmfat prin avansare

Eram prieteni — mai ții minte? Azi mă privești ca pe-un nimic: Ești mult prea mare ca director și ca prieten mult prea... mic.

Unui tînăr răgușit care nu mă încîntă cînd îl ascult la televiziune.

Cînd nu ai minte — nu ai preș, Cînd nu ai vin — bei apă chioară, Cînd nu ai glas — ești cîntăreț De muzică ușoară.

Unui taciturn

«Tăcerea e de aur» — Depinde, vezi marale: Tu taci de-o viață-ntreagă Și nu faci... trei parale.

Unui traducător nechemat

În tine duci Un har teribil: Știi să traduci ...Intraductibil.

AL. BREFFORT

ADEVĂRATUL JEAN VALJEAN

Se spune că Al. Breffort a practicat paisprezece meserii pînă a găsit drumul care duce oriunde, cu condiția să-l părăsești: ziaristica. Apoi, treptat, romanul, teatrul care-i aduse noroc. Pieșa lui, «Irma cea dulce» a făcut înconjurul lumii, ce-i drept în ceva mai mult de 80 de zile.

Unul din stilpii revistei «Canard enchaîné», Breffort face parte din categoria acelor scriitori care ar fi putut da mai mult dacă n-ar fi fost silit să scrie atît pentru ca să trăiască. Nu pentru că inspirația sa ar fi plutit la mari înălțimi, nici că morală sa ar merge foarte departe, dar posedă o anumită vervă și o forță a comicului, care din lipsa unei metode sistematice și severe de autocontrol adeseori se învîrtește în gol, nemulțumind uneori pe cititorul exigent.

Jean Valjean se trage dintr-o familie de țărani săraci din Brie. În copilărie nu învățase carte. La vîrsta maturității ajunsese tăietor de ramuri, la Faverolles. Mama sa se numea Jeanne Mathieu, iar tatăl său Jean Valjean sau Vlajean, probabil o poreclă provenită din prescurtarea lui: Voilà Jean (V'la Jean). (în franceză: iată-l pe Jean)

Jean Valjean avea o fire ginditoare, fără să fie tristă, caracteristică temperamentelor afective. În general însă, Jean Valjean, cel puțin în aparență, era destul de molliu și de neînsemnat. Din copilărie își pierduse ambii părinți. Mama sa murise în urma unei febre a laptelui, neglijată, iar tatăl său, tot tăietor de ramuri, muri căzînd din pom. Nu-i rămăsese lui Jean Valjean decît o soră, văduvă cu șapte copii mici. Această soră îi crescuse pe Jean Valjean și atîta vreme cît soțul ei trăise îl adăpostise și-l hrănise. Dar iată că soțul ei muri. Cel mai vîrstnic dintre copii avea opt ani, iar mezinul un an. Jean Valjean împlinise douăzeci și cinci de ani și îl înlocui pe tată. Așa că, la rîndul său, întreținu familia soră-si care îl crescuse odinioară. Aceasta se petrecea simplu, ca o datorie, chiar cu oarecare nemulțumire din partea lui Jean Valjean. Tineretea i se irosea astfel într-o muncă grea și prost plătită. Nu i s-a cunoscut niciodată vreodată «legătura» în regiune. Nu avusese timp să se îndrăgostească.

Seara, se întorcea obosit și își inghițea supa fără să scoată o vorbă. Adesea, în timp ce mîncă, soră-sa îi culegea din farfurie cea mai bună bucățică, felia de carne, slănina sau miezul de varză, pentru a-l da unuia dintre copii. El mîncă totdeauna aplecat peste masă, cu capul în farfurie și cu părul în ochi, prefăcîndu-se că nu bagă de seamă. În sezonul tăierii ramurilor cîștiga 18 centime pe zi, apoi se angaja ca secerător, muncitor manual, argat, păzitor de vaci sau hamal. Făcea orice. Sora sa lucra și ea, dar ce putea face cu șapte copii mici? Formau un grup trist, copleșit de mizeria care, încetul cu încetul, îi sufoca. Într-o iarnă mai aspră Jean nu găsi de lucru. Familia nu avea nici o coajă de piine. Literalmente nici o coajă. Șapte copii...

Într-o duminică seară, Jean Valjean se îndreptă spre brutăria Maubert Isabeau din piața bisericii din Faverolles. Totul dormea. Forță ușa și luă o piine de două livre. Dar, la lumina razelor de lună, văzu că era o piine de mălai.

— Mizerabilii! spuse.

Apoi lăsă piinea.

— Greșeală. Ar fi prea stupid să te-nvîrtești de nouăsprezece ani de ocnă la Toulon pentru o bucată de piine galbenă. Renunț.

Și adăugă:

— În ceea ce-l privește pe Victor Hugo, n-are decît să se descurce cum o ști.

ART. BUCHWALD

ARTĂ DE A FI CURAJOS

CITEVA EXEMPLE EDIFICATOARE

Art Buchwald este cronicar la «Herald Tribune» — New York (ediție europeană) și în această calitate locuiește la Paris din 1948. Să fie oare influența mediului? Predispoziție? În orice caz în Art. Buchwald spiritul francez este atît de adînc înrădăcinat, încît adesea s-ar putea crede că este un localnic. În arta cronicii acide, tăioase, hazlii în care autorii americani ca Benchley, Lardner sau Thurber sînt considerați ași, Art. Buchwald manifestă calități nu mai puțin strălucitoare. Pornește, desigur, de la principiul de bază care a reușit atît de bine predecesorilor săi: variația pe orice temă. Dar variațiile pe care le găsește sînt mai puțin strălucitoare, mai puțin sofisticate și mai ales mai puțin absurde. Art. Buchwald a devenit aproape cartezian.

Curajul nu se manifestă numai în timp de război. De fapt, citeodată este mai greu să fii curajos în timp de pace. Dar eroii în timp de pace nu primesc niciodată onorurile pe care le merită. Povestirile ce urmează sînt niște acte de bravură veridice ale unor oameni care și-au dovedit valoarea și care au știut să-și facă mai mult decît datoria. Fiecare dintre aceste strălucitoare acțiuni a fost verificată de către doi martori demni de încredere ale căror rapoarte se găsesc la Biblioteca națională americană, unde publicul e liber să le citească.

Milton Stevens, agent de publicitate în vîrstă de 34 ani, se găsea în seara de 12 mai 1959, în salonul casei sale din Boy Shore, Long Island, unde privea programul de televiziune, cînd sună telefonul. Stevens ridică receptorul și auzi o voce care-i spunea:

— Alo, aici Anne MacCarthy. Șințeți ocupat marți seara?

— Nu, sînt liber, răspuse Stevens.

— Bine, spuse doamna MacCarthy, șințeți de acord dumneata și Ruth să veniți la noi la cină?

Fără cea mai mică ezitare, Stevens răspuse:

— Nu.

O a doua acțiune de o remarcabilă strălucire, fu întreprinsă la Paris la 2 iulie 1960. Un turist american, Blake Edwards, se duse cu soția sa pe la diferiți anticari de la care doamna dorea să cumpere antichități. Intrară într-un magazin și doamna începu să examineze niște lămpi. Văzînd una care-i plăcu, îl întrebă pe negustor care era prețul.

— Zece mii de franci, răspuse anticarul.

— Cit revine în dolari? întrebă doamna.

— Douăzeci de dolari.

Doamna încercă să se tocmească.

— Oh! n-am posibilitatea să plătesc un asemenea preț!

Atunci domnul Edwards interveni prompt:

— N-o luați în serios, domnule, spuse el. E plină de bani!

La 12 decembrie 1958 d. Robert Parish, din Los Angeles, lua parte la serata dată de un prieten din Beverlin Hills, California. La această reuniune erau de față mai mulți scriitori, regizori și cineasți. Angajîndu-se o discuție literară un scenarist îl întrebă pe d. Parish:

— Ați citit «Sanctuarul» de Faulkner?

Și d. Parish avu curajul să răspundă:

— Nu, de altfel n-am citit nimic de Faulkner!

D. și d-na Irving Lazar din Brooklyn, New York, reveniră în Statele Unite, la 8 iunie 1961, din prima lor călătorie în Europa, unde vizitaseră Anglia, Franța, Spania, Italia, Elveția și Monaco. În prima seară după întoarcerea lor, fură invitați la cei mai buni prieteni ai lor, d. și d-na Harry Kurnitz.

La cafea, d-na Kurnitz spuse:

— Și acum, ne veți povesti călătoria voastră în Europa! la care d. Lazar răspuse:

— Aș prefera să ne uităm la televizor!

La 12 octombrie 1959, d. și d-na Raymond Kahne întîlniră pe vechii lor amici, d. și d-na Michael Midlin la întretăierea dintre strada 5-a și a 59-a. Soții Midlin deveniseră bunici pentru prima oară.

D. Midlin scoase portofelul și spuse:

— Vreți să vedeți fotografia nepoțelului meu?

D. Kahne răspuse:

— Nu, mulțumesc, am mai văzut fotografii de nou-născuți!

Dar în anele curajului civil nimeni nu poate concura la primul loc deținut de d. Robert Nugent din Chicago, Illinois.

La 16 mai 1962, d. Nugent s-a dus să ia masa la un restaurant francez «Trei stele» și a comandat un meniu fastuos, care cuprindea și o rață cu portocale. După o jumătate de oră de pregătire, ospătarul îi aduse rața sfîrîind încă pe o tavă de argint. D. Nugent privi rața și spuse:

— Nu, nu e ceea ce îmi închipuisem. Cred că voi lua în schimb o omletă.

Pentru curajul său, d. Nugent a fost decorat cu crucea de onoare a Meritului civil — cu titlu postum.

CRONO- FĂGII

Specie cu totul nouă
De vreo lună, două, plouă
În multiple exemplare
Ca lăcustele din cer
Peste urbea noastră...

Are

Semne distinctive clare:
Excrescențe capilare
(O bărbie cu miner)
Cu astfel de cioc sub cap
Parcă-nclini să zici că-i țap,
Dar mai are-n spate lafe
Lungi și crețe ca la rațe,
Deci nu poți să știi precis
În ce specie e-nscris:
Rață, Beatles, țap de rasă
Sau vre-o salcie pletoasă!
Membre mai... locomotoare
Pare

s-aibă, însă n-are:
Înfintatele picioare
Folosesc spre cocoțare
Pe un postament pe care
Ca un sfinx își duce toată
Existența nemișcată.
Personal inclin să cred
Că e totuși patrupe
Pentru că în baruri, unde

Existența și-o ascunde
(Ba, mai bine zis, aș spune
N-o ascunde, o expune),
Taburetu-nalt pe care
S-a urnit spre cocoțare,
Patruped e... de picioare.
Deci, prin întrebuițare,
Folosindu-le, le are.
(Nu prea-s versurile clare,
Dar e vorba de picioare).
Predilecții la mincare:
Ce consumă?
Pâi, o sumă
De produse implicate
Existenței cocoțate:
Gin, cafele și coniac,
Pipă groasă cu capac
Și, prin orișice sisteme,
Mai ales consumă vreme!
Apariția-n esență
S-a făcut prin neglijență.
Vinovați fiind cei care
Îi dau haine și mincare.
Și longevitatea?

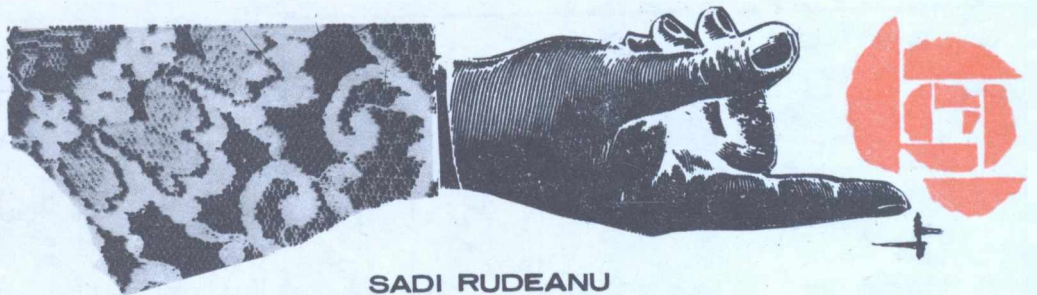
Asta

Cît vrei să-i suportți năpasta
Ca părinte și să fii
Inutilii tăi copii
Înainte tot așa
Cocoțați în cafenea
Chit că azi îi spune «bar»

E clar?

De Morală sînt sătul
Cred că am făcut destul!

O. CONSTANTIN

SADI RUDEANU

CODUL MANIERELOR ELEGANTE

COMPORTAREA ÎN VIZITĂ

Cînd mergeți pentru prima oară în vizită într-o casă este obligatoriu să veniți cu un buchet de flori sau cu un taxi. De preferință florile să fie cît mai rare pentru a produce impresie. Eventual puteți spune că ați ținut să aduceți flori atît de rare încît nici nu s-au găsit, așa că impresia va fi formidabilă. Dacă totuși ați avut ghinion și ați găsit garoafe nu luați nici două, nici patru, nici șase sau opt. Luați trei sau cinci, sau șapte etc. Important este să fie fără soț. Asta atunci cînd gazda e cu soț. Cînd gazda e fără soț nu mai aduceți un buchet de flori. Aduceți o sticlă de coniac «Milcov». Că are el buchet.

INTRAREA ÎN CASĂ

La ușă sunați scurt, fin, elegant, dulce. Dacă sunați lung produceți o impresie de individ grăbit să se repeadă în tortă. Dacă nu vi se deschide mai sunați, dar tot scurt. Sunați scurt pînă vine cineva să deschidă chiar dacă pînă vine vă vine rău. Dacă vă deschide soțul, întindeți-i mina și inclinați-vă încrunțat. Dacă vă deschide soția, întindeți-i florile și zimbiți. Nu-i lăsați să vă pună paltonul pe cuier. Puneți-l dv, mai ales că, în mod sigur, agățatoarea de la palton e ruptă. Nu există bărbat în lume care să aibă agățatoarea întregă la palton mai mult de trei zile. Nu vă uitați în oglindă și nu vă pieptănați, părul neglijent pe frunte sau pe temple e mai interesant și modern. Cînd gazdele vă spun «Poftiți!» răspundeți «După dv!» ei și «Mulțumesc!» (și-o luați înainte) lui. Cînd intrați în camera unde sînt oaspeți vă opriți și inclinați din cap. Dar întii vedeți dacă au venit ceva oaspeți ca să nu vă inclinați la lampă. Dacă au venit, dați mina cu toți, vă prezentați și vă roștiți numele în așa fel ca să nu-l înțeleagă nimeni că nici dv. nu-l înțelegeți pe al lor și nu aveți nici un interes ca, în timp ce dv. nu știți cum se numesc ei, dumnealor să știe cum vă numiți dv. Că poate beți ceva mai mult.

INTRODUCERE ÎN CONVERSAȚIE

Vă așezați pe un scaun și împreunați mîinile sub bărbie, iar dacă se fac glume nu rideți în hohote, ci zimbiți fin, indulgent, ca unul ce sînteți preocupat de probleme foarte serioase. Dacă știți mai multe sau toate glumele care se spun, lăsați-i să moară proști și nu care cumva să spuneți «p-asta o știam» că aveți un dușman toată seara. Dacă este însă vreunul din cei de față care e bărbat bine, spiritual și a cucerit simpatiile celor prezenți, de fiecare dată cînd începe o glumă (pe care o știți) lăsați-l să o spună și aproape de sfîrșit trîniți dv. poanta. Din trei poante l-ați omorît. În jumătate de oră pleacă deoarece s-a făcut de ris.

Dumneavoastră să nu începeți cu bancurile decît după ce s-au servit ceva băuturi tari pentru că în felul acesta cei prezenți vor începe să ridă de la începutul glumei, iar la poantă va fi explozie chiar dacă va fi o poantă cretină. În felul acesta, începînd să spuneți glume, după 4—5 sprîțuri sau după coniac, veți rămîne în amintirea celor prezenți ca cel mai spiritual invitat din seara respectivă. Aveți însă grijă să nu utilizați și dv. cantități prea mari din stimulentele existente deoarece glumele spuse de sub masă lasă o impresie oarecum stranie.

Dar să revenim la punctul la care am rămas. După ce s-a creat o oarecare atmosferă mai

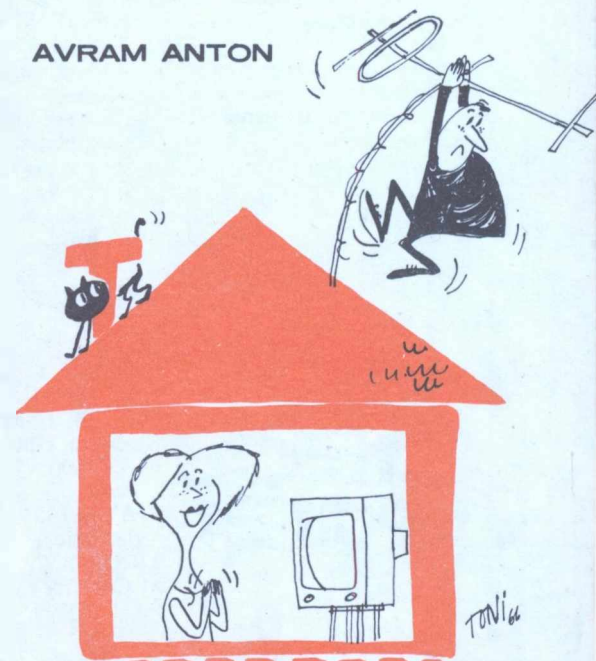
caldă între dv. și cei prezenți, păstrați-vă totuși o anumită ținută, un așa-zis «scîrț», nu treceți dintr-odată la o intimitate prea accentuată și în nici un caz nu luați parte la conversația generală, fiind preferabil să găsiți un partener de conversație, în mod normal o parteneră, cu care să discutați cu totul alte probleme. Ceilalți vor sesiza și veți deveni interesanți, centrul atenției, pînă cînd, în cele din urmă, o invitată mai trecută, pe care ați cunoscut-o exact cu o oră înainte, va spune: «Dar porumbelii aceia ce secrete au?» (Dumneavoastră fiind deci porumbel). Veți zimbi încurcat și veți săruta mina doamnei mai trecute, care vă va rămîne îndatorată pe viață și va spune vecinei: «Vai, ce băiat subțire!» Dacă nu sînteți însurat o să vă caute o partidă grozavă. Dacă sînteți însurat, tot o să vă caute.

INVITAȚIA LA MASĂ

Nu vă aruncați. Chiar dacă masa se servește foarte tîrziu și sînteți rupt de foame. Prefăceți-vă că aveți o discuție foarte interesantă cu partenera și așteptați să fiți strigat de zece ori. Vă duceți numai cînd gazda vine să vă ia de braț și vă spune: «Of, o să rămîneți nemîncat, nu sînteți cuminte de loc, omul mai trebuie să și mănince, nu? Mai coboriți din lună!» Veți fi foarte mirat de această masă la care nu v-ați așteptat, nu veți servi nimic singur și atunci gazda și celelalte invitate vă vor îndesa cu tot ce va fi mai bun pe masă. Veți refuza mereu, dar veți minca tot și veți rămîne fin. În timpul mesei nu vorbiți, nu faceți bancuri că pierdeți timp prețios. Nu deschideți gura decît ca să aspirați bunătățile și ca să spuneți «Nu, vă rog, e prea mult, plesnesc!» Și doborîți tot ce vedeți, fără nici o grijă că încă n-a plesnit nimeni de la icre, curcan, purcel, tort cu frișcă și Tirnavă.

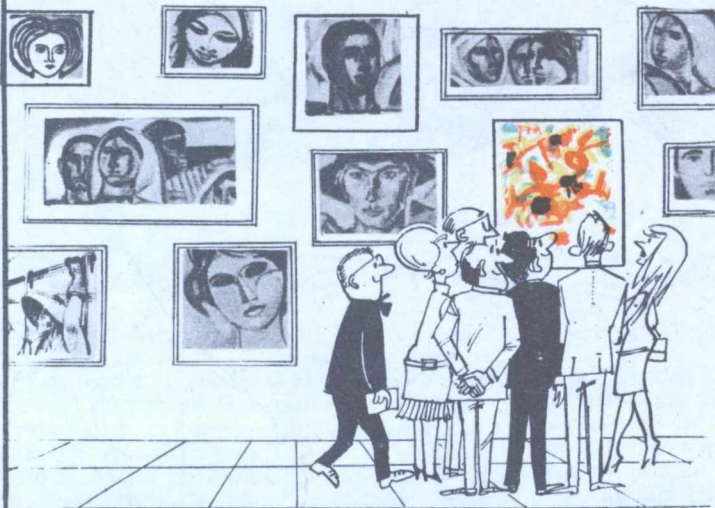
Toate aceste indicații sînt valabile, bineînțeles, pentru cazul cînd se servește masă. În cazul cînd nu se dă masă, pot să știu pentru ce v-ați dus? Că «Trageți în Stanislas» e formidabil!

AVRAM ANTON

— Ține-o așa, Costică, nu o mai mișca! Se vede minunat!

GH. CHIRIAC

FĂRĂ CUVINTE

Ultima Șansă

— Nu vă supărați. Îl caut pe Sfintul.

— Eu sint.

— Simon Templar?

— În persoană.

— Sint foarte emoționat că mă aflu în fața dv. Pot să stau jos?

— Ca la dumneavoastră acasă.

— La mine acasă n-am mai stat jos de o lună.

— Sinteți operat?

— Nu. Sint tată.

— Am înțeles: copilul are o lună, țipă, plinge, vrea lapte și dv. nu aveți odihnă.

— N-ați ghicit decît în parte: copilul are 13 ani, nu țipă, nu plinge, nu vrea lapte, dar într-adevăr eu n-am odihnă.

— Hm... presimt că sint în fața unui mister.

— Știam eu că n-o să vă lase indiferent.

— Liniștiți-vă și povestiți totul. Să nu lăsați nici un amănunt.

— Băiatul e în primejdie.

— E grav bolnav?

— Nu.

— S-a rătăcit într-o peșteră?

— Nu.

— A căzut într-un canal?

— Nici.

— A înghițit o bombă cu ceas, care va exploda în micuțul său stomac peste 35 de minute și 12 secunde?!

— Ași!

— Atunci care-i primejdia care-l amenință?

— Ssst! Fizica.

— Fiți, vă rog, mai clar.

— Îl știți pe Lavoisier?

— Care Lavoisier?

— Ăla cu legea!

— Aha! Omul legii.

— Exact: omul legii lui Lavoisier. Dar de Arhimede? Arhimede ăla, cu principiul.

— Sint foarte mulți oameni care au principiile lor.

— Asta am spus și eu: ce, băiatul meu e obligat să cunoască principiile fiecăruia? Și mi-a dat dreptate.

— Profesorul?

— Nu. Băiatul.

— Și care-i primejdia?

— E în primejdie să cadă la fizică!! Și doar nu m-am dat înapoi de la nici un sacrificiu: de o lună alerg după el.

— După băiat?

— După profesor. Caut un drum, o relație, caut pe cineva mai apro-

piat de el... Înțelegeți, nu? Și de o lună nu am odihnă: drumuri, căutări, mese... Da, da! Am oferit o mulțime de mese rudelor, cunoștințelor, prietenilor, rudelor prietenilor și prietenilor rudelor, pentru ca, din om în om, să ajung la cineva care să fie prieten cu cel de fizică.

— Și rezultatul?

— 16 mese, care totalizează 8 curcani, 4 găini, 3 crapeți, 16 kg de vin, 12 sifoane, 2 kg și jumătate de măsline și 33 litri de supă... Cîte sacrificii! Dar nu mă plîng: așa e cînd ai copil la școală și vrei să aibă note bune.

— Mă iertați... vreau să vă întreb ceva... nu era mai simplu, în vremea asta să vă ocupați de copil?

— Dar eu pentru cine am făcut toate sacrificiile astea?

— Nu, nu! Să vă țineți de capul lui să învețe. Eventual să-l și ajutați...

— Cînd? Cînd să mă ocup și de asta? Știți cit timp mi-au luat drumurile și mesele? Că unii uitau să mai plece. Dar îmi spuneam: nu-i nimic! Cine știe ce poate să aducă o masă. Că și lui Arhimede, principiul nu i l-a adus o baie?

— Dar eu, eu cu ce vă pot fi de folos?

— În sfîrșit, am ajuns la obiectul vizitei. Dirigintele mi-a spus că numai o minune îl poate salva pe băiat de la corigență; fiindcă am uitat un amănunt: între timp a mai luat un «doi».

— Și?

— Cum și? N-ați auzit? O minune! Dar cine făceau minunile? Nu sfinții? Or, dumneavoastră fiind singurul sfinț în viață, am început să vă caut. A fost greu. Dar eu, pentru copil, fac orice sacrificii. Am avut noroc. Am găsit o relație: o victimă pe care ați salvat-o de la moarte într-o emisiune mai veche...

— Dar eu mă bag numai la crime, spargerii, dispariții misterioase... La corigențe nu mă pricep...

— Nu?! Vai ce nenorocire!! Dar nu-i nimic! Am o idee: dv. care-i găsiți pe toți cit ai zice pește, poate ajungeți mai ușor la profesorul de fizică, să-i puțineți băiatului o vorbă bună. Nu vreau, cînd o fi mare, să-mi reproșeze că pentru el n-am umblat și pe la sfinți...

FRED FIREA

De-ale
**CIRCU
LATIEI**

RENAULT: Mașină pentru ofițer pe cei cu Fiat 600.

FIAT 850: Mașină de trei locuri pentru cinci persoane.

FIAT 600: Jucărie pentru tați și mame.

FIAT 1100: Fiat 600 «plin de el», de obicei însă e plin de ele.

TRABANT: Mașină de bancuri.

ACCIDENT din care scapi cu

viață: în ziua cînd soțul a învățat să conducă mașina.

ACCIDENT din care nu mai scapi cu viață: în ziua în care a învățat și soția.

REGULI DE CIRCULAȚIE: învăța-le la școală ca să nu le înveți la spital.

TAXI: Vehicul care vine ca pojarul: numai cînd nu ai nevoie

de el. Cînd îl cauți, joacă la Loto că ai mai multe șanse. GETAX: Întreprindere care îți trimite mașina și la comandă telefonică, existînd numai două impedimente: ori prinzi telefonul ocupat și nu poți să comanzi, ori prinzi telefonul liber și n-au nici o mașină.

VLADIMIR DUDANOV

„BIBLIOTECA URZICA“

Multi asteptata «Biblioteca Urzica» are în sfârșit. Deși tipărită pe numai câteva coloane de revistă, cuprinde ai multe volume. Toate la un loc vind împreună cu «Urzica», întru altfel nu le-ar lua nimeni. Volumele ut din diverse domenii, fără nici o gătură cu umorul și totuși te fac să zici.

ANUALE ȘCOLARE... COMBinate

Combinatul poligrafic «Casa Scin-ii» a ținut să vină în ajutorul elelor prin originala broșare a unor temple din Aritmetica pentru asa a cincea. Școlarul care are un asemenea manual va învăța și o parte în materia de a șasea, întrucât paginile 33-64 aparțin Aritmeticii ce o a studia peste un an. În schimb, din arte lipsesc primele trei operațiuni, eul puțin învăța numai împărrea. Cu alte cuvinte, *adunarea* acestor pagini de la un manual de clasă sperioasă este o *scădere* în munca gătorei și se cere *înmulțirea* atenției C.T.C.-ului.

Pe de altă parte o serie de exemplare pe copertile cărora scrie «Limba română» de clasa a treia, sînt de apt Aritmetica pentru clasa a șaptea. În asemenea condiții, dacă elevul re de făcut o compunere, prezintă

compunerea greșită a acestui manual. Asta pentru că fiind vorba de Română, nu s-a lucrat cu precizie matematică.

DA FINE AL CAPPO

Întreprinderea poligrafică «13 Decembrie 1918», se vede treaba, a rămas impresionată de modul cum începe romanul «Moartea în pădure» al scriitorului Constantin Țoiu. De aceea unor exemplare li s-au adăugat la sfârșit primele 24 de pagini de la începutul lucrării. Iată de ce cumpărătorii exemplarelor defecte își zic: — Nu cumva «Moartea în pădure» s-a datorat acestui... accident tipografic?

NUMEROTAȚIE... CU INDIGO

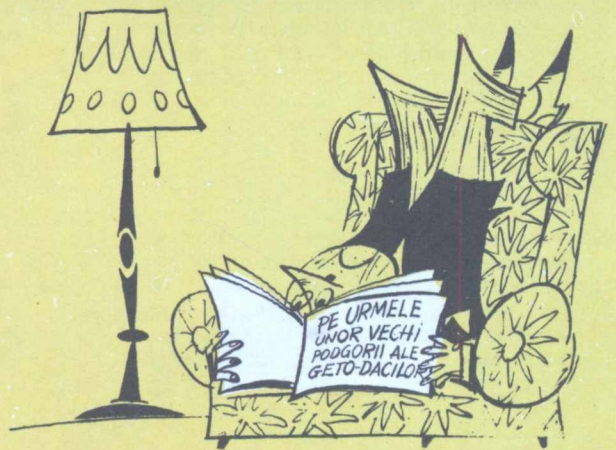
În câteva exemplare din romanul «De veghe în lanul de secară», după pagina 24 urmează paginile 1—21, care apoi se continuă cu pagina 49. Deci din carte lipsesc paginile 25—48. Cu alte cuvinte, la «De veghe în lanul de secară» legătoria de la Întreprinderea poligrafică «13 Decembrie 1918» a cam luat-o prin porumb.

V.D. POPA și H. LEREA

„BIBLIOTECA URZICA“

Desene de
A. POCH

Volumul «Pe urmele unor vechi podgorii ale geto-dacilor», tipărit de I.P. Iași, este broșat irevers.

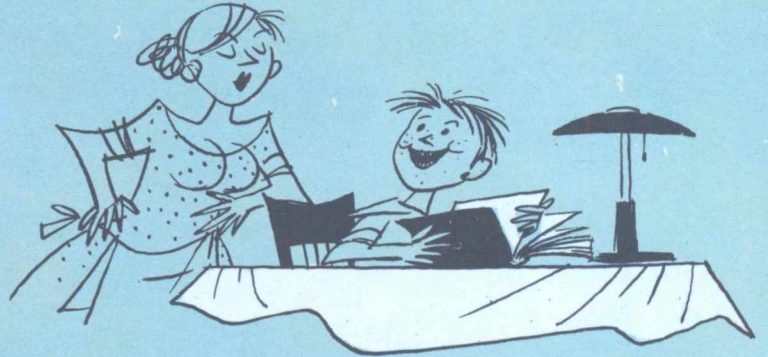

— Extraordinar. Cartea aceasta răstoarnă tot ce s-a scris pînă acum în acest domeniu.

Unele exemplare din manualul de Limba Engleză pentru cl. IX, tipărit de I.P. «13 Decembrie 1918» au 32 de pagini de la un manual de Limba Franceză.

— La Limba Engleză mai greu e cu Franceza. Încolo n-am probleme...

Un manual de Economie Politică are în interior volumul I din «Contele de Monte Cristo»

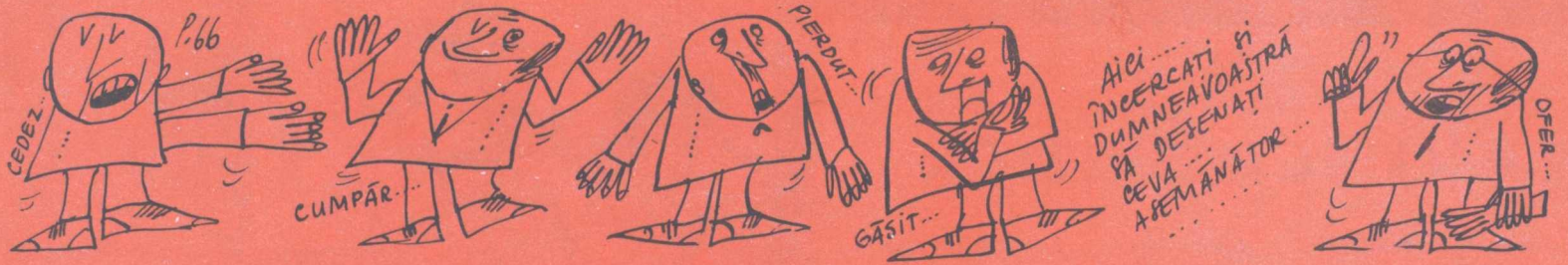

— Mă înnebunesc după materia asta. De abia aștept să începem și volumul II.

Din unele volume «N. Grigorescu», ediția în limba germană, tipărite de I.P. Nr. 4, lipsesc planșele colorate.

— Care ești ăla mă, care n-ai pus planșele?

micuța publicitate

CEDEZ colocatar perfectă stară de funcționare, contra ciine lup. Aceasta intrucit patru pedul poate fi domolit cu zgarda și curelușa. Colocatarul îl cedez cu tot confortul: scandal, rufe hol, lemne bucătărie, citații tribunal, acces gaura cheii la ușa mea.

Schimbul îl fac azi sau cel mai târziu miine, fiindcă poimiine nu mai aveți cu cine să-l faceți.

perche asemănătoare, dar fără certificat de garanție. La ziar sub «Doi ochi frumoși».

vaccin împotriva paraliziei.
Adresa: sint mai multe.

ANGAJĂM experimental textieri de muzică ușoară ca materie primă pentru cronici și cronicuțe critice. Amatorii vor prezenta următoarele acte: de curaj, de căsătorie și de naștere. Plata se face săptăminal pe două-trei coloane

OFER inimă două locuri contra Fiat 5 locuri. Inimă patru viteze: la prima viteză face tic-tac. În viteza a doua face Tic-Tac (bar de zi), la viteza a treia tac-chitic (că-s emoționată), iar la viteza a patra oprește la Sfat, unde motorul face «da».

Sentimente curate. (Chitanța nr. 1 450 «Nufărul»).

VINDEM pește oceanic, cu plata și în rate. Aconto 30%, restul cind se dezgheață.

Peștele poate fi utilizat și pentru răcirirea unor frigidera «Fram».

DAU de suflet fetiță isteță, ascultătoare. Virsta 19 ani. Adresați-vă chiar ei. Căsuța poștală 23 (dar mi se pare că nu-i poștală).

SCHIMB locuință trei camere, baie, bucătărie, calorifer, contra una cameră cu baie și bucătărie comune.

Doritorii se vor adresa de urgență unde vor, fiindcă eu m-am răzgindit.

PIERDUT certificat de naștere feminin. Nu dau nume și adresă, intrucit data nașterii este 1902. Găsitorul este rugat să-l predea în plic închis la portar Geriatric. Eventual schimb certificatul meu contra două certificate mai puțin fezandate. La ziar sub «Trec anii și lunile-n goană și-n zbor săptămînile trec».

CUMPĂR teren ca să am unde pleca în deplasare, intrucit terenurile «Carul cu bere», «Calul Bălan» și «Union» sint prea centrale și aglomerate cu cunoștințe, iar în aceste condiții risc să fiu supus demolării. Ca filodormă ofer pe șeful meu de birou, care a declarat că mă cedeză fără filodormă. La ziar sub: «Ochii care nu se văd se uită și mă zăresc».

CEAI DANSANT găsiți în fiecare simbătă și duminică la cluburi și restaurante. Ceai de mușetel nu găsiți nicăieri. Așa că faceți gargară cu ceai dansant. Nu ajuta dar se găsește.

VÎND ochelari Zeiss originali cu certificat de garanție. Lentilele sint cioburi, dar nu contează, fiindcă oricum erau crăpate. Ochelarii sint ca noi dacă înlocuiți lentilele și rama.

Pentru cei ce doresc, mai ofer o

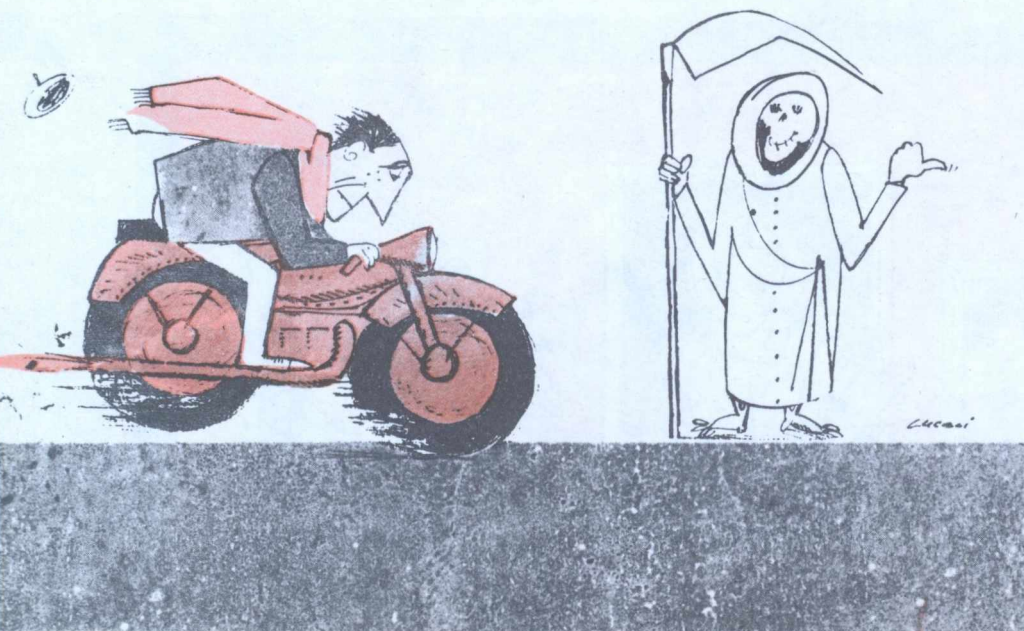
DEZVOLTAȚI-VĂ mușchii picioarelor, folosind lifturile reparate de întreprinderea «Ascensorul». Din 1967, întreprinderea va folosi un nou sistem de reparații:

GĂSIT una mănuașă bărbătească irblănită. Păgubașul este rugat să se prezinte imediat spre a preda și cealaltă mănuașă, pentru ca măcar unul dintre noi să fie fericit.

Nu contează măsura. Eventual dau la rindea degetele.

p. conf. I. A.

A. LUCACI

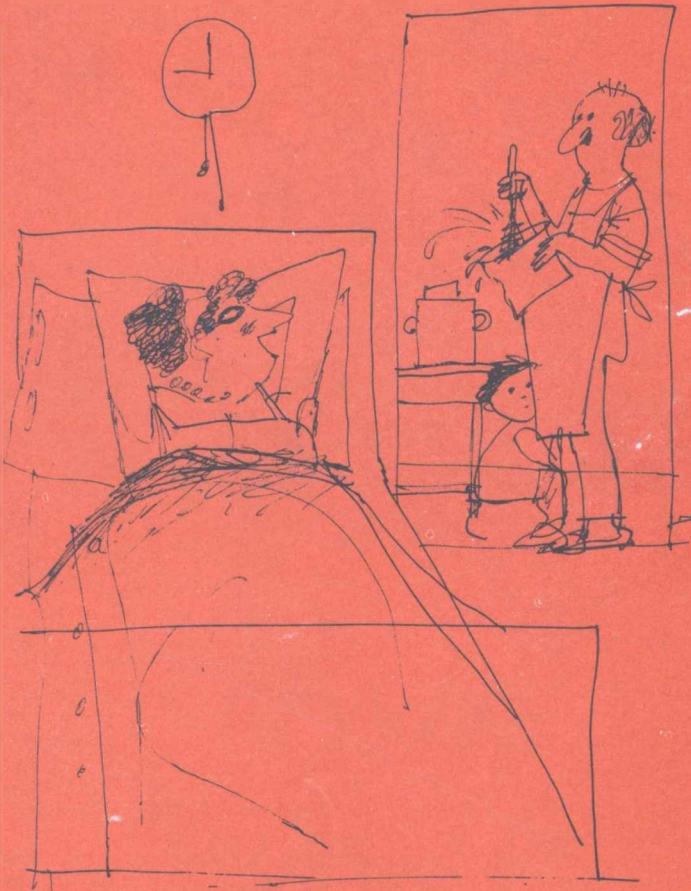
FĂRĂ CUVINTE

AL. STOLARCZEK

FĂRĂ CUVINTE

D. NEGREA

— Costică, astă-seară avem bilete la «Femeia îndărătnică».
— Te duci numai tu, că eu o știu...

FOAIE VERDE IZOLIRBAND

sau nemaipomenita inițiativă a invidioșilor
de la I.R.E.M.C. Miercurea Ciuc

Unii au pasiune pentru flori. Alții au pasiune pentru fluturi, timbre, monede vechi, opere de artă. Cei de la IREMC Miercurea Ciuc au o mare pasiune pentru izolirband. Când aud de cei care fabrică acest lipicios produs îi copleșește invidia și-i roade întrebarea:

— De ce să nu facem și noi izolirband, oameni buni? Ce, nu sintem în stare?

Nu zice nimeni că ei n-ar fi în stare, dar, vedeți, alții sint profilați să facă acest produs.

— Dar cine ne împiedică să ne profilăm și noi, fraților? Cine ne oprește să-l facem și noi?

Nu mai rămâne decît argumentul că alții, cei de la fabrica de izolirband, au tot ce le trebuie ca să-l facă.

— Oricînd putem să avem și noi tot ce ne trebuie, nenisorilor! Asta-i, prieteni! A sosit ziua să avem și noi izolirbandul nostru, prieteni! Mai are cineva ceva de zis?

Avînd în vedere că nimeni nu mai are nimic de zis, s-a hotărît: se procură tot ce trebuie și, în primul rînd, materia primă. Pînza. Cît mai multă pînză, pentru că cine are multă pînză, acela va avea multă panglică și deci mai mult izolirband.

— Să luăm o mie de metri, tovarășe director! — au zis unii.

— Glumiți? Ce să facem cu o mie de metri, fraților? Poate voi nu bănuți cite ștechere sint în țară, cite prize care trebuie izolate sint, cite borne, fasunguri, cleme, șaltere, cuplunguri, butoane, care toate trebuie izolate, care, dacă nu le izolezi te curentează și poți să mori pe loc numai pentru că ai fost zgîrcit la o bucată de pînză.

— Să luăm zece mij de metri.

— Dumneavoastră nu cunoașteți ce înseamnă curentul electric, tovarăși, nu înțelegeți ce sint alea ștechere și borne, într-un cuvînt ce înseamnă izolirband, oameni buni!

Într-un cuvînt, cu oarecare eforturi s-a găsit importanta cantitate de 65 000 metri de pînză albă ceea ce înseamnă că s-a făcut primul pas în istoria fabricației de izolirband made in IREMC Miercurea Ciuc.

Și a sosit ceasul să se facă al doilea pas.

Al doilea pas înseamnă aprobare, oameni buni. Și ca să obții aprobare nu ajunge să ai panglică, prietene. Trebuie să fie nevoie de izolirband. Adică să fie beneficiari. Și o să rideți, dragi cititori, dar beneficiari nu-s. O să vă prăpădiți de ris, dar există izolirband pe piață exact cît trebuie. O să vă tăvăliți pe jos de ris, dar prizele, ștecherile și toate celelalte sint perfect izolate cu izolirbandul produs pînă acuma, iar pentru cele care se vor instala noi, s-a prevăzut să se fabrică izolirband exact atîta cît trebuie. La fabrica de izolirband, trește. Nu la IREMC Miercurea Ciuc.

Așa că s-a spulberat un vis. Un vis frumos despre izolirband. S-a spulberat visul și a rămas pînza, în lungime de 65 000 metri, în valoare de sute de mii de lei, panglică albă și lungă.

— Ce facem cu panglica? — s-au alarmat unii. Că nu mai e bună de izolirband.

Le-au răspuns alții:

— Fiți calmi, oameni buni! Nu vă speriați. Cine a spus că asta e numai pentru izolirband? Scrie pe ea izolirband? Nu scrie nimic, tovarăși. Și dacă nu scrie nimic, înseamnă că e bună pentru orice.

— Cu condiția să ai beneficiari.

— Fie și așa! Poftim, o dăm școlărițelor s-o poarte ca bentiță pe cap, să o facă panglică albă, tocmai bună pentru legat părul. Cam îngustă, dar merge. Acum se poartă îngust. Din 65 000 de metri faci 130 000 bentițe, cu care legi părul la 130 000 de școlărițe.

Iar dacă nu găsești cei 130 000 de beneficiari necesari, nu-i nimic. Sint atîtea lucruri care se pot face dintr-o pînză atît de lungă și albă. O vopsești în argintiu, poftim, și o tai ca beteală pentru pomul de iarnă. Împodobești cu asta 30 000 de pomi. Iar dacă nu vrei să împodobești cu ea pomii, nu-i nimic, nu se supără nimeni, că-i bună și pentru inaugurat expoziții. Ați observat poate că la inaugurare se taie o panglică, care poate fi perfect o panglică albă, lată exact cît un izolirband. În acest sens este chiar foarte avantajos să ai panglică, intrucît nimeni n-a inaugurat pînă azi vreo expoziție, tăind un izolirband.

Am făcut un calcul: dacă în țară se inaugurează cite o expoziție la trei zile, panglica asta ajunge pe aproape 100 de ani. Un secol, oameni buni. O să ieșim la pensie și stocul o să fie încă stoc. O să se stingă generația noastră, fraților, o să vină altă generație, și urmașii noștri vor tăia într-un cadru solemn panglicile rămase de la izolirbandul care n-a avut beneficiari.

Așa că nu s-a spulberat nici un vis, dragi cititori. Dar s-a spulberat o parte din pînză intrucît s-a cam degradat de cînd așteaptă în magazie. Vă inchipuiți ce o să ajungă peste o sută de ani. Praful se alege din ea. Așa cum s-a ales praful din planurile amatorilor de izolirband de la IREMC Miercurea Ciuc, care s-au zbatut de pomană și au ajuns de pomană pentru că au început treaba cu sfîrșitul.

Și pentru că au început-o cu sfîrșitul, poftim, acum nu se mai... termină!

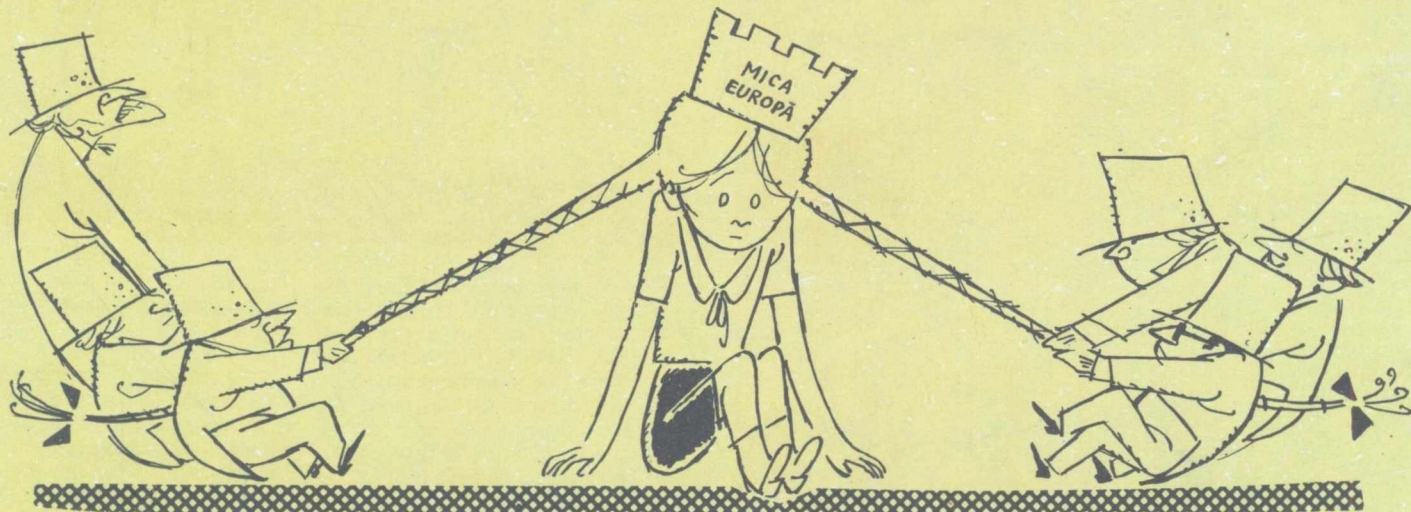
VICTOR PIȚIGOI

N. CORNELIU

— Tu crezi, tăticule, că strămoșii noștri s-au hrănit numai din vînat?

Toți participanții sînt «în păr»!

INOCENȚA AUTOMATULUI

Rasismul — o prejudecată proprie unor indivizi fie înapoiți, fie reacționari, fie și una și alta? Da' de unde! Rasismul e un fenomen obiectiv al naturii. Al naturii nu numai vii, ci și neînsuflețite. Ca dovadă că și mașinile sînt rasiste.

... Așa trebuie să fi raționat membrii Ku-Klux-Klanului și alți vajnici sprijinitori ai discriminării rasiale cînd au citit o primă știre publicată în «New York Times». Ea vorbea despre mașina electronică folosită de o uzină din sudul S.U.A. pentru a rezolva rapid și obiectiv cererile de

angajare. Direcția urmărea astfel să se pună la adăpost de invinuirile, aduse în trecut, că nu primește negri la munci calificate.

Dar minune a minunilor! Ori de cite ori se iveau de cerere de angajare din partea unui om de culoare, mașina o trata cu refuz. Un refuz automat și electronic, care nu mai putea fi suspectat de prejudecată. Creierul cu tranzistori al calculatorului se dovedea la fel de rasist ca și creierul fără tranzistori al unui șerif din Alabama.

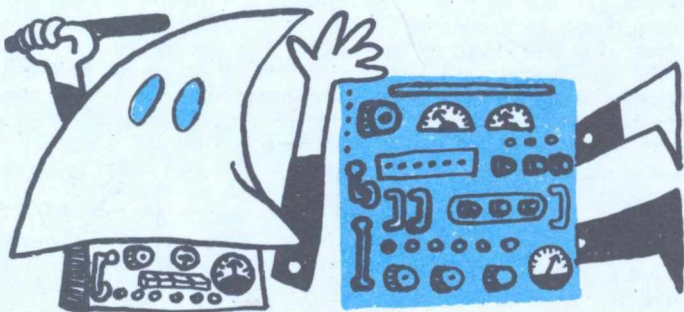
Segregaționistii își frecau miinile. Dar n-au apucat să și le înroșească prea tare, deoarece o a doua știre, apărută și ea tot în «New York Times», a venit ca un duș rece. O comisie constituită în urma repetatelor plîngerii ale negrilor a cercetat cu grijă mașina, schema ei de fabricație, diversele sale piese, fișele și benzile perforate pe baza cărora funcționa, pină și șuruburile și niturile ei.

Concluziile anchetei au absolvit calculatorul electronic de orice răspundere. Nici una din părțile componente ale mașinii nu avea ceva împotriva negrilor. În schimb constructorul ei, care-i stabilise ceea ce în electronică se numește «programul», este unul din cei mai înrâșiți rasiști ai uzinei.

Executînd ceea ce i se comandase să facă, automatul avea aceeași atitudine «discriminatorie» ca și bita, glonțul sau ștreangul cu care sînt loviți, împușcați sau spînzurați negrii.

N-ar fi exclus ca într-o zi rasiștii să înceapă o campanie contra mașinilor electronice care... nu sînt înscrise în Ku-Klux-Klan.

N. AURELIU

Cînd
e toxic
netoxi-
cul

Cînd trupele americane au început să utilizeze gazele toxice împotriva patrioților sud-vietnamezi, opinia publică din lumea întreagă a protestat cu vehemență. Conform sistemului practicat în asemenea cazuri, comandamentul S.U.A. a răspuns cu o serie de dezmințiri, care se pot împărți în trei categorii:

1) nu s-au folosit nicăieri nici un fel de gaze;

2) pe ici, pe colo și din inițiativa personală a cite unui comandant de unitate, s-a utilizat și cite un pic de gaze;

3) din ordin superior, gazele au fost întrebuințate pretutindeni, numai că ele nu sînt toxice.

Pînă la urmă serviciile de presă ale intervenționistilor americani în Vietnam s-au fixat definitiv la dez-

mințirea nr. 3: gaze da, toxicitate ba. Riscurile de contradecmințire erau minime: cei care trăseseșă pe nări și pe gură vaporii galbeni-verzui nu mai puteau face nici un fel de declarații.

Astfel încît, la intervale mai mult sau mai puțin regulate, comunicațiile publicate la Saigon pomeneau de gaze, dar nu uitau să adauge că ele nu sînt decît așa, nițeluș supărătoare, și că nu dăunează cu nimic sănătății omului.

Afirmațiile erau primite în general cu rezervă. În general, dar nu și în particular. Printre membrii corpului expediționar australian, care colaborează cu americanii în Vietnamul de sud, se acordă probabil destul de mult credit acestor afirmații.

De aceea, cînd masca i s-a defecțat în timpul unui atac cu gaze, caporalul Robert Bortell nu s-a necăjit peste măsură. Doar nu i se putea întîmpla nimic...

Caporalul Bortell nu a apucat să-și dea seama că se înșelase. A murit înainte de a avea timp să mediteze asupra minciunilor cuprinse în anumite comunicate oficiale. În schimb, șase din camarazii săi, australieni ca și el, zac între viață și moarte, pe paturile de suferință ale unor lazarete militare.

Coincidență! Nici plămînii lor n-au rezistat gazelor lipsite de orice nocivitate.

De unde se desprinde un subiect de studiu pentru savanți: cit sînt de toxice gazele netoxice?

V. GALĂȚEANU

UN OM SFARȘIT

(urmare din pag. 2)

— ...Oare... și asta face parte din spectacol???

— Mie îmi place să văd lucrurile în mare.
— Și de ce nu te faci... scafandru?

AL. CLENCIU

— Inghiți iar?...
— Un dicarbamat-metil-propil-propandioli... Și ce băiat frumos am fost!... Dă-mi...
— Uite aici!...
— Nu... ăsta e metil-amino-metan-sulfon...
— Da, ai dreptate, n-am observat...

În aceeași clipă ușa se deschise larg și în ușă apăru Cărbunaru, șeful lui Pălămidă. Turturică, speriat de crizele colegului său, abia reuși să ingine:

— Tovarășe șef, Pălămidă e pe ducă...

— Carboxin!... ceru sfârșit Marinache... Vreau un carboxin, apoi să-mi termin lucrările, ca să pot muri mulțumit că n-am luat chenizina de pomană...

— E intoxicat cu calmante, rosti palid Turturică.

— Tovarășe Pălămidă, mă auzi? vorbi încet Cărbunaru.

— Vă aud, dar vorbiți-mi repede,

concis și numai în interes de serviciu, fiindcă simt cum mă sting... intoxicat... dimetil-propan-Jean Maraisodil-propan...

— A fost pe aici adineauri nepotul dumitale... Gigel... ăla micu... și a nimerit la mine în birou...

— Și ce-a vrut?...

— Uite, ți-a lăsat o pungă cu bomboane «Cip»... bomboanele mi-titele, aromate, colorate...

— A simțit bietul copil că mă sfârșesc...

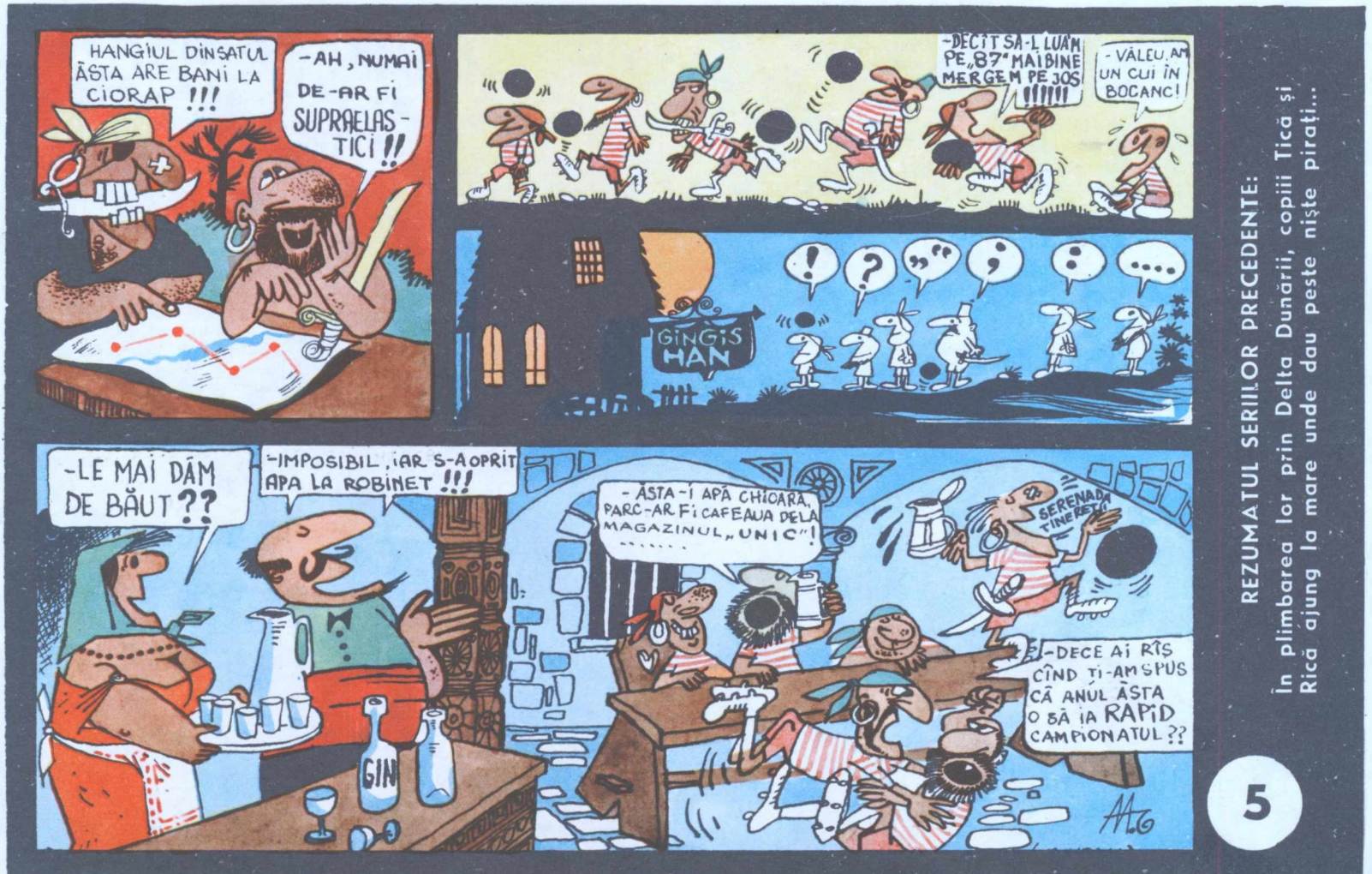
— Probabil... și ți-a mai lăsat niște flacoane medicinale goale; de Carboxin, de Nervatil, de Antideprin... Zicea că flacoane d-alea străine, deocamdată, nu ți-a adus, fiindcă feciorul farmacistului a lipsit azi de la școală... hei, tovarășe Pălămidă... Pălămidă...

— Tovarășe șef, a leșinat!... A leșinat zdruncinatul!

— Ia uite dom'le!... Nemaipomenit! Să leșine un om de la niște dropsuri bune și jeleuri!...

TICĂ, RICĂ ȘI PIRAȚII UN ROMAN ÎN ILUSTRĂȚII

de ADRIAN ANDRONIC

REZUMATUL SERIILOR PRECEDENTE:

În plimbarea lor prin Delta Dunării, copiii Tică și Rică ajung la mare unde dau peste niște pirăți...

9. LA CATASTIF

BERE FĂRĂ PATISERIE

Restaurantul «Carul cu bere» din București este dotat cu un încăpător cuptor pentru produse de patiserie, pe care însă nu-l folosește de luni de zile. Totodată, unitatea nici nu are personal calificat pentru asemenea produse.

Răbdare! o veni și ziua punerii în funcțiune a acestui cuptor.

N-o veni ziua, o veni... luna. Dar să fie una mai apropiată, nu... luna lui cuptor.

BANII, LA CASIERIE!

La atelierul de cizmărie al cooperativei din comuna Band (raionul Tirgu Mureș) se nesocotește o elementară regulă de disciplină financiară. Cizmarii de la acest atelier nu depun imediat la casieria cooperativei banii pe care îi încasează la primirea comenzilor. Îi depun abia după ce sînt efectuate complet comenzile. Pînă atunci, cizmarii bagă banii în buzunarul lor. Normal însă, pentru cooperativă, e să intre banii în casă, nu să intre cizmarii în bani.

Cînd li se atrage atenția că nu procedează corect, cizmarii își justifică astfel procedeul: că nu vor să-l deranjeze prea des pe casierul cooperativei.

E o justificare... lipită cu pap.

NEGLIJENȚA DĂ REBUT

S-a întimplat la uzina constructoare de mașini «1 Mai» din Ploiești, la secția de tratament termice.

Șeful de echipă Iliescu Romulus și călitorul Neacșu Gheorghe, lucrînd în schimbul I, au introdus în cuptoarele de tratament primar «făci de sape», din oțel special, în cantitate de vreo cinci tone, dar la ieșirea din tură «au uitat» să le dea în primire schimbului următor.

Și au rămas tonele de oțel special în cuptoarele care au funcționat neîntrerupt pînă a doua zi dimineața, cînd au reintrat neglijenții în tură.

Rezultatul: rebutarea întregii cantități.

Soluția: neglijenții care «uită» să dea în primire, trebuie... luați în primire.

RAMBURS CU PERIPEȚII

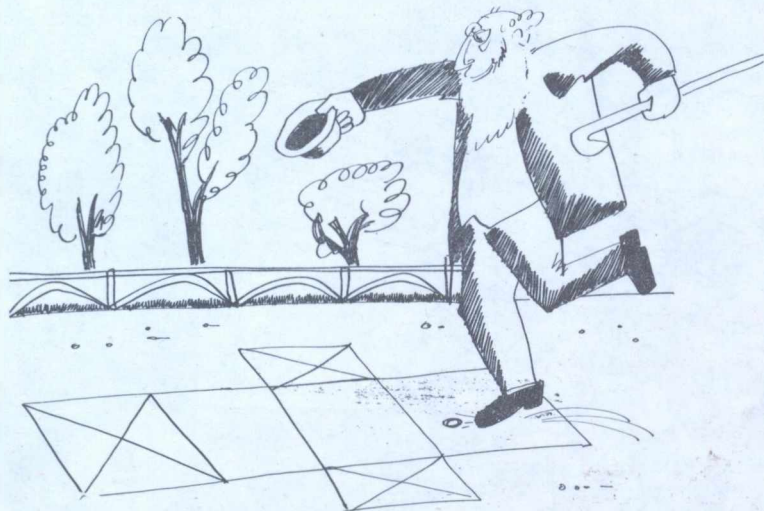
Cetățeanul Drăghici Dorel din Sibiu, str. Decebal nr. 1, a rugat, prin poștă, fabrica «Electro-Banat» din Timișoara să-i livreze 12 «baterii tip sport» pentru aparatul său de radio cu tranzistori «Miorița», expedindu-i-le prin poștă «ramburs», adică cu achitarea costului la primirea mărfii.

Amabilă, fabrica a expediat bateriile (suma rambursului: 40 de lei), iar la primirea mărfii, cetățeanul a achitat banii prompt.

Apoi, ceea ce s-a mai întimplat a fost mai puțin amabil și prompt. Din vina unor tovarăși funcționari de la oficiile poștale Sibiu 1, Timișoara 1 și Timișoara 3, cei 40 de lei au fost plimbați, cu peripeții (întii de la Sibiu la Timișoara, apoi îndărăt de la Timișoara la Sibiu și pe urmă iarăși de la Sibiu la Timișoara) ajungînd în posesia fabricii din Timișoara abia după... șase luni.

Pentru aceste amabilități și promptitudini, forul peteterist regional

I. DAVIDESCU

PRIMĂVARA

a... expediat pe numele respectivilor funcționari, cuvenitele sancțiuni. Sancțiunile le-au fost expediate... ramburs.

DUȘUMEA PUTREDĂ

Tovarășul inginer Grumberg Iacoby din Craiova, str. Unirii nr. 31, a solicitat sectorului 2 I.A.F.L. de care ține imobilul susmenționat, să-i parcheteze cele două camere ale locuinței, actuala lor dușumea fiind putredă.

Timp de patru luni, șeful sectorului 2 I.A.F.L., pe nume Aldea Iancu, l-a dus pe locatar cu vorba și, pînă la urmă, cu... insulte.

Apelînd locatarul la «Urzica» și fiind sesizat Sfatul popular al orașului Craiova, s-au primit de la acest sfat, în decurs de o lună... două răspunsuri.

În primul răspuns, sfatul spune: «Cererea locatarului nu a fost satisfăcută din cauză că dușumeaua din cele două camere e în stare bună și nu necesită a fi înlocuită».

În al doilea răspuns, sfatul zice: «S-a comunicat la I.A.F.L. Craiova să planifice lucrarea pe trimestrul I 1966».

Va să zică, în primul răspuns dușumeaua e în bună stare, iar în al doilea răspuns dușumeaua e putredă.

Dușumeaua fiind cum se specifică în răspunsuri, cum o fi... procedeul răspunsurilor formale și contradictorii?

GESTIONARUL MIRACULOS

Roman cu mistere. Acțiunea durează de un an.

Capitolul I. Începe în martie 1965. Armanca Nicolae, gestionar la magazinul alimentar din Valea Ciresului (raionul Strehaia) e reclamat că vinde alimente alterate și condiționează vânzarea anumitor articole. La această reclamație, Sfatul popular al orașului Turnu Severin răspunde (cu adresa nr. 298 R din 27 mai 1965): «Nu-i adevărat! Numitul gestionar nu vinde alimente alterate». De ce-a răspuns așa sfatul, nu se știe. E la mijloc un mister.

Capitolul II. Clienții magazinului, nemulțumiți de răspuns, repetă reclamația. Acum, același sfat orășenesc răspunde (cu adresa nr. 574 R din 27 august 1965): «E adevărat! Numitul gestionar a vîndut pește alterat. A fost sancționat cu «mustrare scrisă» și i s-a imputat suma de 4 012 lei. Dar gestionarul va fi menținut pentru că de atunci n-a mai avut abateri». De ce a răspuns așa sfatul, nu se știe. E la mijloc un mister.

Capitolul III. În decembrie 1965, clienții magazinului reclamă că gestionarul continuă să aibă abateri, fiind totuși menținut.

Capitolul IV. Sintem în martie 1966. S-a împlinit un an de cînd durează acest roman al miraculosului gestionar. Să fie la mijloc un mister? Misterul nu e «la mijloc». E la... Sfatul popular al orașului Turnu Severin.

C. CRISTOBALD

poșta redacției • poșta

POPESCU ELENA — Constanța

DAVID VIOREL — com. Oteșani, Horezu

Cele 13 epigrame au avut ghinion, în afară de ultima:

Majoritatea epigramelor sînt lipsite de umor. Totuși am ales una mai răsărită.

*Am de zis doar atîtita:
Dacă-n revista «Urzica»
Să public deloc nu pot
E că mă-mpiedic de... Tott.*

Unui procesoman

Dar Tott eu am să vă ridic moralul: mai trimiteți.

*Avînd proces după proces
Se judecă, destul de des.
Dar nimeni nu i-a spus vreodată
Că e om cu... judecată.*

NIȚĂ M. — Sibiu

Subiecte banale. Pe aceleași teme s-a scris mult. Dar bine.

Mai trimiteți. Poate nu vă vom mai judeca în... lipsă.

DUMITRU CONSTANTIN — București

DINCĂ MARIA — Petroșani

Schița «Articolul» e mai mult articol decît lucrare literară. Îmbogățiți-vă colecția și cu alte articole. Mai schițe.

Frumos scris, dar conținutul este sărac, fabulația învechită. Altădată realizați lucruri mai bune. Așteptăm să (vă) reveniți.

PONPENECIU NICOLAE — București

FELECAN FLORIN — Brașov

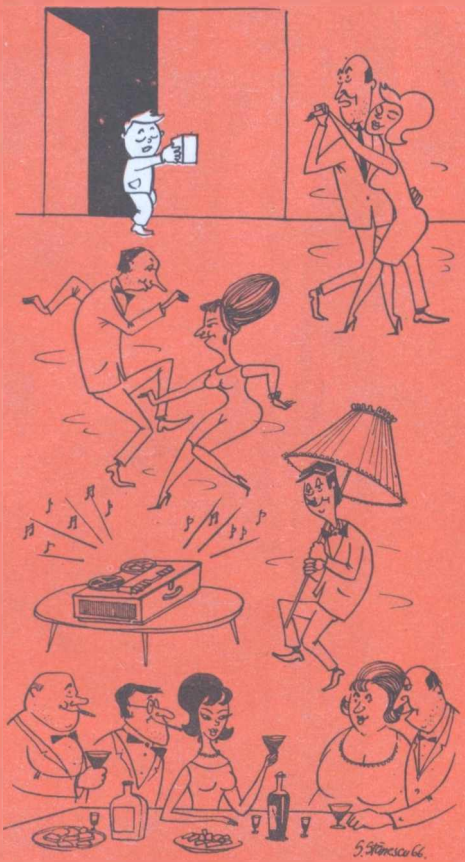
Interesantă «convorbirea» dv. cu Dumnezeu. Am dori să vă vedem însă «spiritul» și în alte ipostaze.

«Pivotul» n-are rezistență. E prea încurcat, dar merită, totuși, să vă ocupați de el.

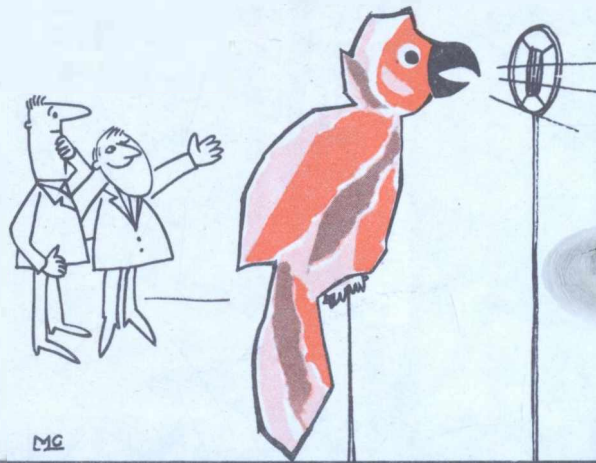
Dintre proverbe doar primul e

poșta redacției • poșta

SANDA STĂNESCU

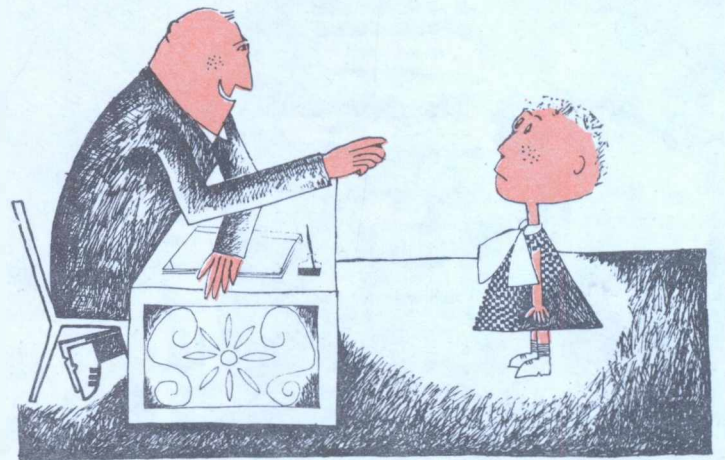
— Tăticule, ia pușculița, mergeți la bar și lăsați-mă să mă odihnesc!

CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE MARGARINĂ! CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE GEM DE MERE! CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE BISCUITI! CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE SUC DE FRUCTE! CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE LĂPTIȘOR DE MATCĂ! CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE...

— L-am angajat pentru emisiunea de publicitate!

— Și acum, uite o problemă pentru «acasă»: Se dă un profesor de matematică în vîrstă de 42 de ani, cu o vechime de 16 ani. Se cere să se afle numărul școlii la care poate fi numit director plin. Dacă nu poți să rezolvi problema să știi că poate să te ajute numai tata!

ION DOGAR MARINESCU

redacției • poșta redacției • poșta redacției •

reușit, însă vorba proverbului: doar cu o floare nu se face o... rubrică.

MUNTEANU LUCIANA — Constanța

Furtuna pe care o dezlănțuiți — de la Constanța spre Galați — e pornită, oarecum, din senin. Vă așteptăm cu altceva și să sperăm că veți avea un timp mai favorabil.

SCĂRLĂTESCU VIRGIL — Craiova și BĂDIRCEA PAUL — București.

Nu ne mai trimiteți scenete lungi sau piese de teatru în trei acte, deoarece nu avem posibilitatea să ne dăm în spectacol.

LEONTESCU MIRCEA — Buzău

Vă anunțăm pe această cale că «Ceasul» dv. merge. Bănuim că de data aceasta răspunsul nostru vă place cum... sună.

POPESCU ION — Ploiești

Lăsați-l pe conu Leonida să doar-

mă liniștit. Că altminteri, fandaxia; e gata...

ANDRUȘCA VASILE — Sibiu

Ideile caricaturilor au o oarecare notă de umor. Din păcate desenul le face... figura.

ARNĂUTU CRISTACHE — Craiova

«Doliu literar» nu e prea vesel. Schimbați finalul și poate îl vom ține și noi.

BURLACU VASILE — com. Bucu, Slobozia

«Scrisoarea înzăpezită» a rămas ca în titlu. Ar fi de dorit să ne trimiteți versuri mai dezghețate.

DELIU CONSTANTIN — Cluj

Din desen n-am priceput ce vreți să spuneți. În schimb explicația dată caricaturii e teribil de amuzantă. O reproducem cu exactitate: «Caricatura reprezintă un soț și o soție porniți respectiv soțul la

vinătoare, dînd însă cu totul peste altceva decît se așteptau, sint puși de carnivorul sătul, pentru a se amuza să danseze să zicem «twist». Mai bine o lăsați «fără cuvinte» (și fără desen). Că tot nu se înțelege nimic.

ALEXANDRINA VISU — București

«Nu mai plînge Baby». Se publică!

CIAHNO LEONIDA — Tg. Mureș

«Portretul» nu are haz. Se vede că ați uitat să folosiți formula «Zimbiți, vă rog». Traducerile din spaniolă, dacă sint bune, le așteptăm.

DEOCAMDATĂ, NU.

Dinu Ion — București; Popa Remus — Cluj; Năstoiu I. — București; Mîrea Gh. — com. Grădinar — Videle; Dulgheru V. — Pitești; Măicănescu Geo — București; Niculescu Ion, Brașov, Ion N. Tudor — Teleajen, Tiberiu Nistor — Deva; Dumitru D. Ion —

C. Lung Muscel; Ștef Dumitru — Beiuș; Țolescu Constantin — București; Anastasiu C. — Rm. Sărat, Horbuz Igor — București; Bălan Gigi — Cluj; Groza Emil — Oradea; Țircă G. Ion — Lupeni.

RODICA TOTT

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurbă 27

Tiparul munitii la Combinatul Poligrafic
„Casa Scatolei”

44.601

redacției • poșta redacției • poșta

Christian Dior

Eau de Toilette
Eau de Cologne

Parfums de Toilette

Extrait

et toute sa ligne parfumée :

“ JE REVIENTS ”

GUERRIER
VENDÔME • 93, RUE DE PESSY - INSTITUT DE

en O
Conn
ell, tissu
Cossier
Court

AI O U

LIGNE JEUNE

aux robes du soir un élément raffiné

ci sont

res ou blanches à manches

si belles arabesques.

che de Dognin est posé sur un dessous d'organdi

é par un effet de boléro

née d'un nœud. Chaussure

en dentelle crème de Louis Gubert. La jupe volumineuse

à décollé. L'ensemble révèle une élégance estivale tout à fait exceptionnelle.

robe en piqué blanc est exécuté dans une dentelle Chantilly noire.
Tous les bijoux sont de Mauboussin.

« BASRA FRIPON »

« CLOQUE IMPRIMÉ »

LA FIBRE SYNTHÉTIQUE NOBLE

Robe du soir et

elle
at
Veste

MADAME DOWDING

longu

cor de renard blanc

IES - SOUTIEN-GOR

- LINGERIE

WORTH